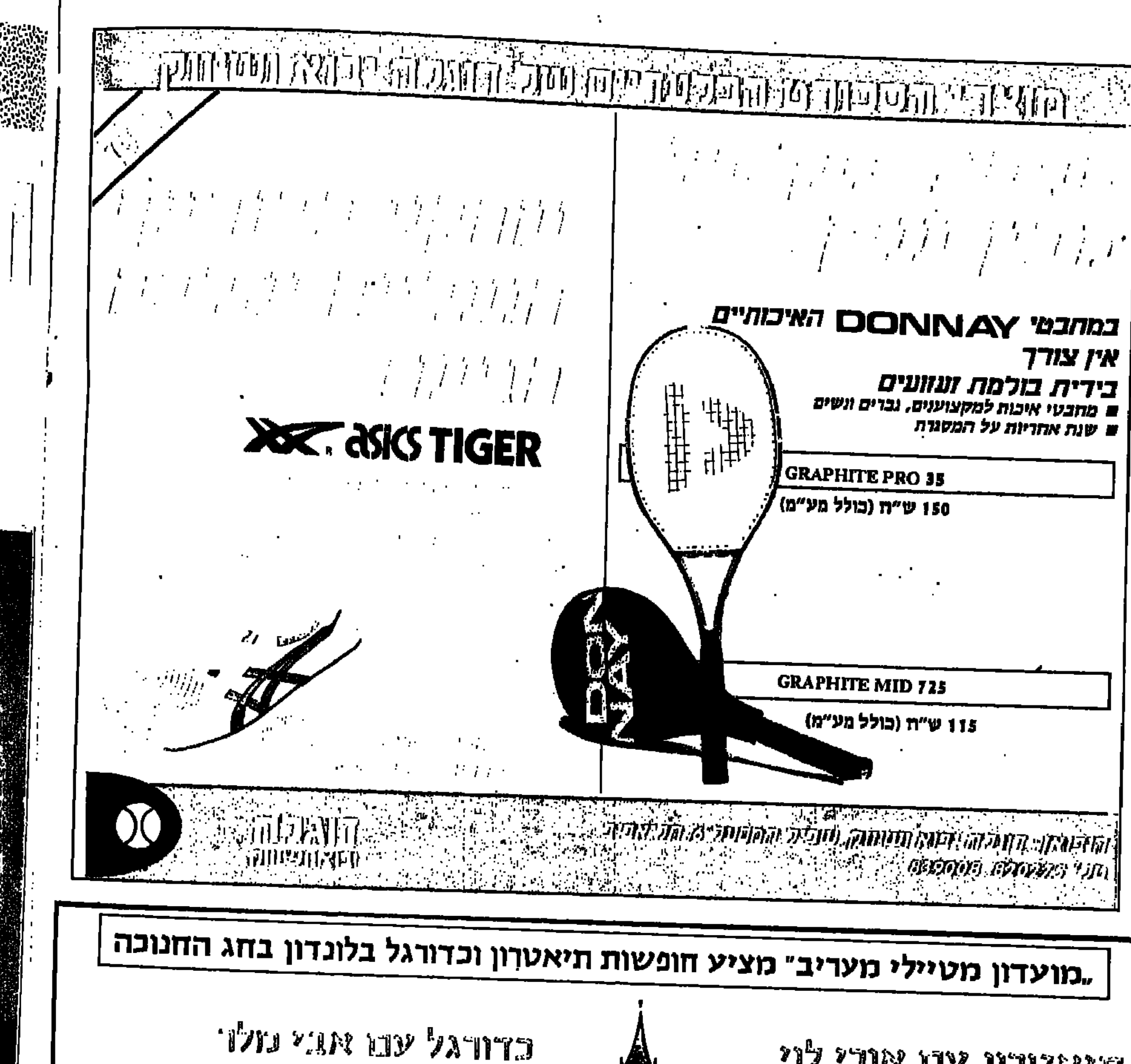

גליון מס' 53 • ב' כסלו תשמ"ז • 4.12.1986
מעריב
עמוס מנסדורף
ספורטאי השנה
(סיפורפוסטר עמ' 11–14)
השגעון הגדול
מתחיל הערב
(עמודים 3–5)
אריה חביב:
"לא אוהבים אותי!"
(כדורגל+, עמוד 8)
עליה
15
OPEL
כל מה שאתה
לנהיגה מהנה.
OPEL CORSA יותר אופל לליטר
OPEL KADETT מכונית השנה
OPEL ASCONA האלגנטית והייצוגית
החל מ-19,897 ש"ח* CORSA
החל מ-26,771 ש"ח* KADETT
החל מ-28,760 ש"ח* ASCONA
* המחיר כולל מע"מ, לא כולל הפקדה ורישוי לפי מחירון החברה, מס' 87/013
OPEL
RELIABILITY COMES AS STANDARD
אלמי חמגת ליאו גולדברג בע"מ. ת"א: דרך פ"ת 86, טל. 336911; ירושלים: שלומציון המלכה 15, טל. 234536

קוין מני (משמאל) ולי ג'ונסון תפסו רגע של מנוחה במהלך ההכנות לפתיחת מאבקי בית הגמר, הערב – ואיחלו זה לזה הצלחה, כשהם מלווים את סידרת הברכות בלגימת כוס בירה...

החורף החם של הכדורסל הישראלי, ושל הכדורסל האירופי כולו – בית־גמר גביע אירופה לאלופות, יוצא הערב לדרך · מכבי תל־אביב היא המשתתפת הוותיקה ביותר בבית הגמר – 11 פעמים ברציפות · נגדה תתמודד מכבי ניד־אליהו נראה השנה את מיטב קבוצות אירופה, למעט (כרגיל) אלופת ברית־המועצות, נגדה תתמודד מכבי שוב במפגש כפול בבריסל · השתיים שיגיעו למשחק הגמר בלוזאן (שוייץ) ב־2 באפריל, תבואנה קרוב לוודאי מבין הארבע: ז'אלגיריס, ריאל, מילאנו ו... מכבי ת"א

שבוע ספורט

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

מודעות: נילה סיידה, חיליק עמיר טל: (03)439442

בשער

הג'אמס הראשון בבית הגמר 87', הערב מול ואדאר, אך הפילפל הם הרוסים וג'ונסון (ימין) יקפוץ אז עם סבוניס.

מה בגליון

6: זירה חופשית, אורי אפק; 7: מה היה/יהיה; 8: כדורגל +, חביב אך לא רצוי; 9: אלי יאני על הכוונת; 10: ניר לוין; 11–14: סיפורנוסטה, מנסדורף; 15: מלביש הנבחרות; 16: כדורסל +, אליצור נתניה; 17: חטיף; 18: תחזיטוטו; 20: נ.ב.א, דני שייס; 21: יש עתיד; 22: קראטה.

השבוע הגדול מתחיל

מרדכי רוזנבלום

בית הגמר ה־11 בגביע אירופה לאלופות. 10 שנים חלפו מאז החליטו ראשי פיב"א על שינוי השיטה במפעל היוקרתי ביותר ביבשת, והעניקו בכך לאלופה הישראלית, קבוצת מכבי ת"א, את כרטיס הכניסה למועדון הצמרת האירופי. 10 שנים חלפו מאז זכתה מכבי לראשונה בגביע, וטל ברודי, הקפטן הבלתי נשכח שלה, הניף את הגביע והכריז: "אנחנו על המפה"!

הערב, מול האלופה היוגוסלאווית זאדאר, יוצאת איפוא מכבי ת"א לדרך הגמר, בפעם ה־11 ברציפות. אין עוד מועדון כדורסל באירופה היכול לרשום לעצמו הישג שכזה. לא יהיה גם מועדון שיוכל לחקות את מכבי במבצע בית־הגמר. כפיב"א החליטו לשנות את השיטה, והחל מעונת המשחקים הבאה ייערכו משחקי הגמר כמו במשחקי המיכללות. 8 קבוצות בשמינית הגמר ואחר־כך, שני משחקי חצי הגמר והגמר, באולם אחד, בתוך יומיים.

10 שנים בבית הגמר האירופי, והקהל הישראלי מתרגש כמו בפעם הראשונה. ההיכל ביד־אליהו, רבבת צופים כמעט קבועה, קהל ביתי חם וקנאי, מאות אלפים ברחבי הארץ – הכל ממתינים לשריקת הפתיחה, שתסמל את תחילת הדרך הארוכה והקשה, אל מטרה אחת ויחידה: משחק הגמר בגביע האלופות, שיהיה ב־2 באפריל בלוזאן שבשוייץ.

אמרתי ארוכה וקשה. כל בית־גמר היה קשה. שתי הזכיות בגביע, ב־1977 בבלגראד וב־1981 בשטרסבורג, ועוד שתי הופעות בגמר (בברלין ובקלן), רק הגבירו את התיאבון אצל שחקני הקבוצה, וכל אחד מהם, החל מהקפטן הותיק מיקי ברקוביץ' והכרו מוטי ארואסטי, שרידי 1977, וכלה בכוכבים החדשים: קוין מגי, לי ג'ונסון, דורון ג'מצ'י, חן ליפין, האוורד לאסוף, גרג קורונליוס וגם הצעירים: ליאור ארדיטי, עידו שטיינברגר ואבי שילר – כולם מאופסים היום על מטרה אחת ויחידה: משחק הגמר.

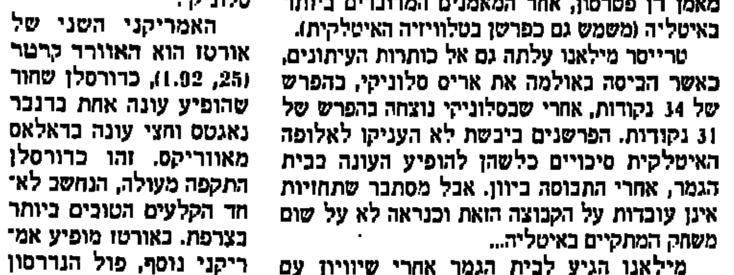
מכבי ת"א הגיעה לבית הגמר אחרי ניצחונות על פולי משוייץ (91-102, 112-124) ועל טורפאן הלסינקי (89-95, 86-112).

מי הן היריבות של מכבי ת"א העונה?

זאדר

הראשונה, לפי סדר המשחקים, היא האלופה היוגוסלאווית החדשה, זאדאר. ביוגוסלאוויה, כמו באירופה, היתה הזכייה ה־6 של זאדאר באליפות ארצה, בבחינת סנסאציה כלתי רגילה. אחרי שלושה משחקים מרתקים מול האלופה האירופית בשנתיים האחרונות, וכמובן, שנתיים ברציפות גם אלופת יוגוסלאוויה, ציבונה זאגרב של דראזן פטרוביץ' הגדול, הצליחו שחקני זאדר במשימה בה נכשלו קבוצות גדולות באירופה.

אבל למרות זאת, זאדאר איננה ציבונה. קודם כל, אין לה את דראזן פטרוביץ', וזה כבר משהו. אך לא הייתי מציע לאיש לזלזל בחבורה הצעירה של המאמן יוסיפ דז'רדז'ה, מי ששיחק בשורות הקבוצה יחד עם מאמן נבחרת יוגוסלאוויה, קרזימיר צ'וסיץ' הענק. בשורותיה שני כדורסלנים, שזכו עם הנבחרת הלאומית במדליית ארד, באליפות העולם האחרונה שהתקיימה בספרד: סטיואן ורנקוביץ' (בן 22, 2.15 מטרים) וליקו פטראנוביץ' (בן 27, 2.04 מטרים).

בראנקו סקרוצ'ה חזר לזאדאר מבלגיה

בקבוצה מופיעים עוד כמה בין־לאומיים: הרכז פטר פופוביץ' (בן 27, 1.89 מטר), שקלע 35 נקודות בגמר מול ציבונה: הותיק בראנקו סקרוצ'ה (30, 1.93 מטר); איבאן אובאד (29, 2.02); זדנקו באביץ' (26, 2.02).

זאדאר הגיע לבית הגמר אחרי ניצחונות על ברטראנג' מלוקסמבורג (68-118, 71-113) ועל סופיה מבולגריה (88-90, 89-102).

טרייסר מילאנו

וימנטל, סימאק, בילי, והיום – טרייסר מילאנו, אלופת איטליה, עשתה השנה כמה מהלכים שהעלו את שמה אל כותרות העיתונים באירופה ובישראל. הקבוצה, אחרי שזכתה בפעם ה־27 באליפות איטליה, ויתרה על שרותיהם של שני האמריקנים מן העונה שעברה, ראס שייני וסדריק הנדרסון, ובמקומם הביאה את בוב מקאדו הגדול מהנ.ב.א ואת קן בארלו.

בוב מקאדו הוא ללא ספק גדול שחקני הנ.ב.א שהופיע אי פעם באירופה. בן 35, 2.08 מטרים, זכה פעמיים בתואר האליפות בליגה המקצוענית, עם הלוס־אנג'לס לייקרס (1982, 1985); 3 פעמים היה "מלך הסלים" של הליגה עם ממוצע של 31 נקודות למשחק. למילאנו הגיע אחרי עונה לא כל כך טובה במדי פילדלפיה (רק 29 משחקים).

בוב מקאדו עם מאמן מילאנו דן פטרסון

שחקן החיזוק השני..קן בארלו (בן 22, 2.06 מטרים), מאוניברסיטת לורנסון, היה הבחירה הראשונה של הלייקרס בדראפט האחרון. אחרי שסוכם, החליט להעבירו לאטלנטה. בארלו התנגד ועל כן העדיף להענות להצעה שהגיעה אליו ממילאנו. שני האמריקנים הללו עולים לטרייסר מילאנו סכום של חצי מיליון דולר!

אבל בקבוצה הוותיקה הזאת מופיעים עוד כמה כוכבים, מטובי הכדורסלנים באירופה. ראש וראשון, מיודענו הוותיק דינו מנגין (36, 2.04 מטרים). חובבי הכדורסל בארץ מכירים ומוקירים את דינו, שניהל כזכור בעונה שעברה רומן קצר עם... אליצור נתניה.

הכוכב השני הוא מייק ד'אנטוני (35, 1.90 מטר), סופרסטאר אמריקני שהתאזרח באיטליה, ובמהלך השנים האחרונות נחשב לאחד הטובים בארץ המגף. לצידם, שחקן הנבחרת רוברטו פרמייר (28, 1.96 מטר), ופרנקו בוזלי, (28, 1.90 מטר), קלעי בחסד.

את הקבוצה המתבססת על ותיקים וצעירים, מאמן דן פטרסון, אחד המאמנים המדוברים ביותר באיטליה (משמש גם כפרשן בטלוויזיה האיטלקית).

טרייסר מילאנו עלתה גם אל כותרות העיתונים, כאשר הביסה באולמה את אריס סלוניקי, בהפרש של 34 נקודות, אחרי שבסלוניקי נוצחה בהפרש של 31 נקודות. הפרשנים ביבשת לא העניקו לאלופה האיטלקית סיכויים כלשהן להופיע העונה בבית הגמר, אחרי התבוסה ביוון. אבל מסתבר שתחזיות אינן עובדות על הקבוצה הזאת וכנראה לא על שום משחק המתקיים באיטליה...

מילאנו הגיע לבית הגמר אחרי שיוויון עם ארינבורו בסקוטלנד 83-83 ובמשחק השני ניצחון 83-101 ובשלב השני הפסד בסלוניקי 67-98 וניצחון במילאנו 83-49.

אורטז

אורטז זכתה אומנם בשנה שעברה בפעם הראשונה בתולדותיה באליפות צרפת, אך הקבוצה נמגית דרך קבע על הצמרת בארצה בשנים האחרונות. ב־1984 זכתה אורטז בגביע קוראץ', אחרי שגברה בגמר על הכוכב האדום בלגראד.

אורטז, עיר קטנה לא רחוק מטולוז, מתבססת על קהל צופים קנאי, הממלא את אולם השוק המקומי "לה מוטט", על מאמן אמריקני הנמצא זמן רב בצרפת, ג'ורג' פישר, שגם שיחק בקבוצה זמן רב והיה גם עוזר המאמן לנבחרת הלאומית הצרפתית, באליפות אירופה האחרונה.

בקבוצה מככבים היום דניאל האקה (29, 2.01 מטרים), והאמריקני טום שלפר (32, 2.07 מטרים). שלפר, כדורסלן לבן, הופיע בעבר באיטליה בקבוצות פזארו וטרביזיו, בשוייץ בקבוצת לוגאנו ובצרפת בקבוצת לה־מאן. לפני שתי עונות הופיע בנ.ב.א בפורטלנד בלייזרס ובעונה שעברה באריס סלוניקי.

פרדי הופנאגל הרכז מס. 1 בצרפת

האמריקני השני של אורטז הוא האוורד קרטר (25, 1.92), כדורסלן שחור שהופיע עונה אחת בדנבר נאגטס וחצי עונה בדאלאס מאווריקס. זהו כדורסלן התקפה מעולה, הנחשב לאחד הקלעים הטובים ביותר בצרפת. באורטז מופיע אמריקני נוסף, פול הנדרסון (30, 2.01 מטרים), אך הוא לא יוכל להופיע העונה בגביע אירופה. רק בעונה הבאה גם פרנק ביטר (23, 2.10 מטרים) הוא גדל בארה"ב, אבל הוא יליד צרפת ורשאי לשחק בקבוצה גם במשחקי גביע אירופה

בקבוצה מופיעים עוד שני שחקנים בין־לאומיים: הרכז מספר אחד בליגה הצרפתית, פרדי הופנאגל (26, 1.89 מטר) וכדורסלן שחור, בנקלי קאבה (27, 1.93 מטר).

אורטז הגיעה לבית הגמר אחרי ניצחונות על סטיואני טיראנה מאלבניה, 71 61, 86-76 ועל לוקיון המערב־גרמנית, 84-76, 81-66.

ז'אלגיריס

אלופת ברית־המועצות, זו העונה השניה ברציפות, היא ז'אלגיריס קובנה של ארווידאס סאבוניס (21, 2.17 מטרים), גדול שחקני אירופה ואחד הטובים בתבל. מכבי ת"א כבר הרגישה את נחת זרועו של סאבוניס, לפני שנה בבריסל. אבל אחרי מכה קשה במפגש הראשון (77-94), גילו המכבים כי השד אינו נורא כל־כך ואפשר גם לנצח. במשחק השני זכתה מכבי ת"א בניצחון (88-86).

בעונה שעברה קבעו הפרשנים כי ז'אלגיריס חסרת נסיון בגביע האירופי, שלא כמו צסק"א מוסקווה הוותיקה. למרות זאת הגיעו סאבוניס וחבריו למשחק הגמר בבודאפשט, ושם, אחרי מאבק מר, במהלכו הורחק הענק סאבוניס, נוצחה ז'אלגיריס בידי דראזן פטרוביץ' והפסידה את הגביע.

העונה תופיע איפוא אלופה סובייטית חזקה יותר ומנוסה יותר. בשורותיה, נוסף לסאבוניס, מככבים רימאס קורטינייטיס (25, 1.95 מטר) וולאדמאראס חומיצ'וס (25, 1.90 מטר). השלושה, יחד עם סאבוניס, הם גם שחקני המפתח של נבחרת ברית־המועצות.

ז'אלגיריס היא כהלכה מיועדת להופעה שניה במשחק הגמר בגביע האלופות. סאבוניס לבדו מסוגל, ביום טוב שלו, להוליך כל קבוצה לביתה עם הגביע. אבל גם מכבי וגם קבוצות אחרות באירופה, הוכיחו בעונה שעברה, כי במשחה שאקטי ביתוכם ניתן לעצור בו. ואם עוצרים את הענק הלוהט הזה, אז או הופכת ז'אלגיריס לקבוצה "נורמלית", טובה אומנם – אך ניתנת להבנעה.

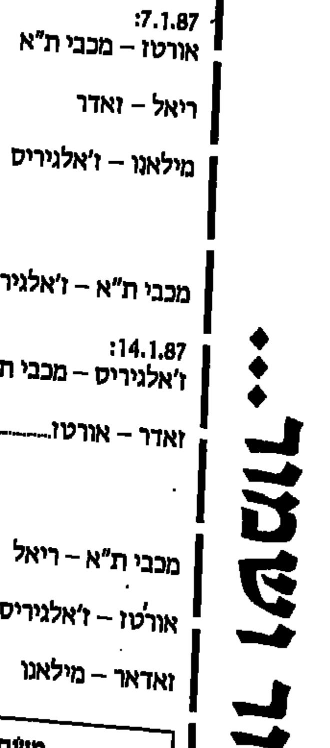
האלופה הרוסית הגיעה לבית הגמר אחרי ניצחונות על סביאווה בוקרשט (107, 90, 108-79) ועל גלאטאסריי איסטנבול (78 70, 95 72).

ריאל מדריד

ריאל מאדריד, אחד ממועדוני הפאר באירופה, מגיע לתל־אביב בפעם ה־11, עם הרכב חדש יחסית. אחד המאבקים הקשים שידעה מכבי ת"א מאז והלה במשחקיה באליפות אירופה. ראשית, ייעדר הפעם משורותיה הענק המצוין, פרננדו מרטין, העבר לנ.ב.א לפורטלנד טרייל־בלייזרס.

אבל הפעם ישחק כדורסלן שכבר ראינו כאן, במשחקים ידידותיים, הרוסי לשעבר חיזה בירקוב (30, 1.94 מטר), שקיבל את האישור המיוחל להופיע במשחקי גביע אירופה. לצידו ימשיך להנהגת הקבוצה, הבינלאומי הותיק, דייר חואן אנטוניו קורבלאן (32, 1.84 מטר), שסוכנע להמשיך עונה נוספת, אחרי שביקש לפרוש.

כל יתר השמות הספרדיים ידועים ומפחידים: חואן לופז איטורריאגה (1.96 מטר), פרננדו רומאיי (26, 2.13 מטרים), דל קוראל (26, 1.92 מטר) ואחרים. יחד עם המאמן ויתיה, לולו סאינז.

לארי ספרינס מהלייקרס למדריד

אך הקניה הגדול בשיקני החיזוק, ויין רובינסון ורובינסון מאנגם עובו ובמקום הגיעו לארי ספרינגס מלאר בריבוני.

ספרינגס השחור (26, 2 מטרים), הגיע למאדריד מקבוצת הליגה המקצוענית בארה"ב. הוא שיחק בקבוצת הלוס־אנג'לס לייקרס מספר עונות כשחקן בספסל, אך הוא חזק מאוד וכוודאי יוסיף הרבה לריאל במאבקים מתחת לסלים.

ברנסון הלבן (28, 2.08 מטרים), הגיע מאיטליה, שם שיחק בקבוצת סילברסטון ברשיה וכונה בליגה האיטלקית כ"מיסטר דיפנס"... הכינוי אולי מסביר הרבה. קודם לכן הופיע גם הוא בליגת הנ.ב.א בקבוצת אינדיאנה פייסרס. שניים אלה, יחד עם הצוות הותיק של ריאל, יהוו ודאי גורם מרכזי במאבק על כרטיסי הגמר.

ריאל הגיע לבית הגמר אחרי ניצחונות על מנצ'סטר האנגלית (86-78, 65-87) ועל זברויובקה ברנו (82-70, 132-91).

קורטינייטיס וחומיצ'וס בבאר בבריסל, בינואר שעבר. יחד עם הענק סבוניס (בתמונת השער)הם משלימים את השלישיה הגדולה של סגנית אלופת אירופה, ז'אלגיריס קובנה

בית הגמר בגביע האלופות

	מחזור 1 4.12.86	מחזור 6 29.1.87
מכבי ת"א – זאדאר	----------	----------
אורטז – מילאנו	----------	----------
ז'אלגיריס – ריאל	----------	----------

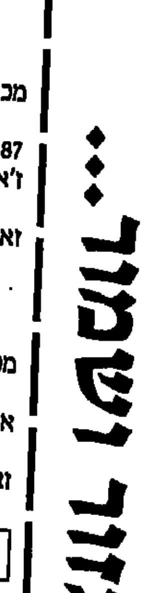
	מחזור 2 11.12.86	מחזור 7 26.2.87
מכבי ת"א – מילאנו	----------	----------
ריאל – אורטז	----------	----------
זאדאר – ז'אלגיריס	----------	----------

	מחזור 3 8.1.87	מחזור 8 26.2.87
7.1.87: אורטז – מכבי ת"א	----------	----------
ריאל – זאדר	----------	----------
מילאנו – ז'אלגיריס	----------	----------

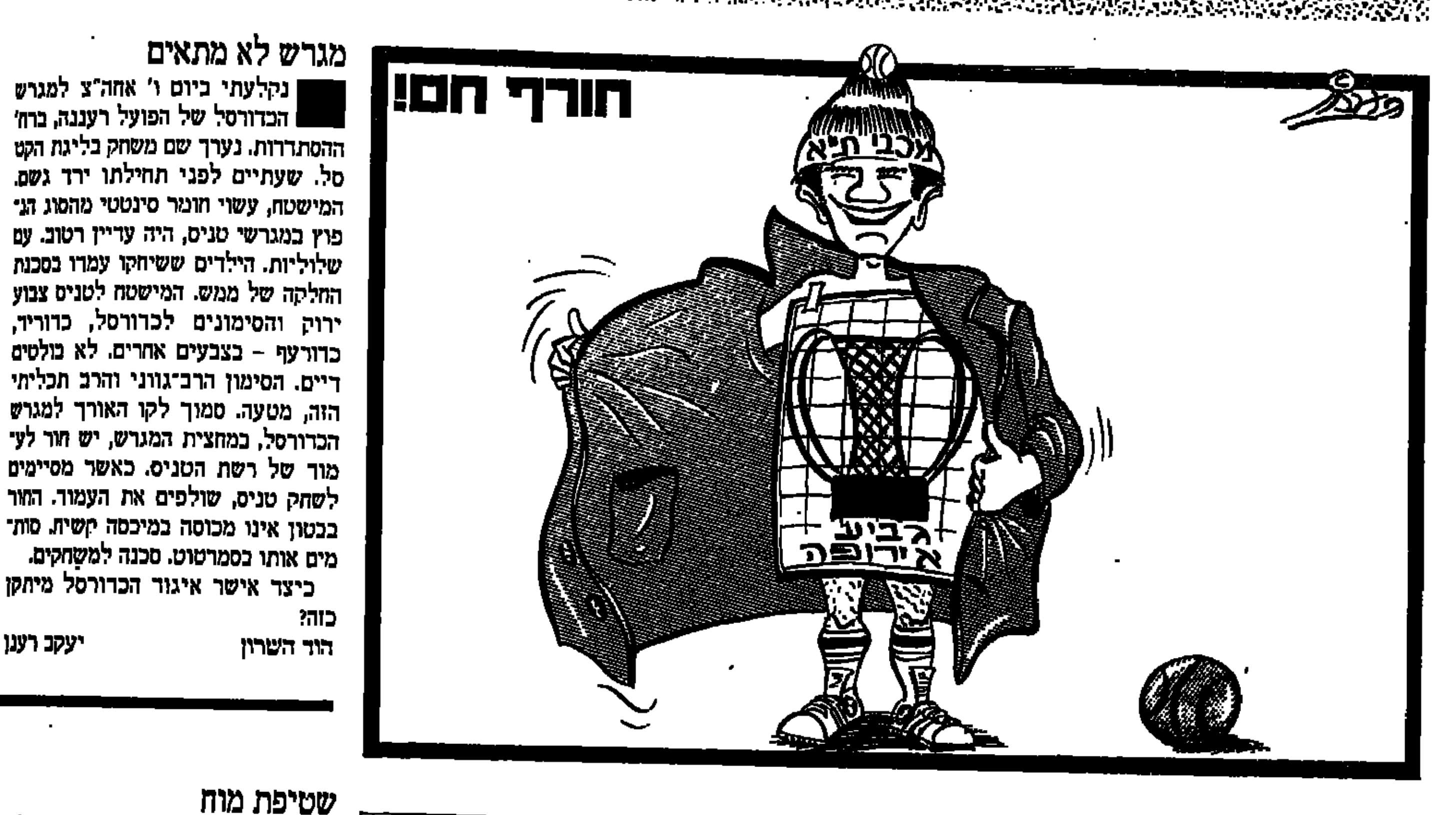
	מחזור 4 15.1.87	מחזור 9 5.3.87
מכבי ת"א – ז'אלגיריס	----------	----------
14.1.87: ז'אלגיריס – מכבי ת"א	----------	----------
זאדר – אורטז..........מילאנו – ריאל..........		

	מחזור 5 22.1.87	מחזור 10 12.3.87
מכבי ת"א – ריאל	----------	----------
אורטז – ז'אלגיריס	----------	----------
זאדאר – מילאנו	----------	----------

משחק הגמר: 2.4.87 בלוזאן, שוייץ.

גזור ושמור!...

הספירה לאחור לסיאול

אורי אפק
מנכ"ל הועד האולימפי

ל כל מי שמצוי בהכנות לאולימפיאדה – ולמי שמתענין בתהליכי „הספירה לאחור" – ברור, שמה שהיה נכון להיום לפני ארבע שנים, כלומר כאשר נותרו 658 יום ללוס אנג'לס – אינו נכון, מהותית, להיום כאשר נותרו 658 יום לסיאול.

בדרך כלל מתחילה „הספירה לאחור" משחלף מחצית הזמן שבין האולימפידה שהיתה, לבין זו שלפנינו. בעבר, כאשר היינו מצויים 658 יום לפני המשחקים האולימפיים, נראו הדברים יותר ברורים ובהירים.

מספר סיבות חברו לכך שהיום שורר שקט רב, וטרם חשים בסערה שלפנינו:

- היחידה לספורט השגי, בראשותו של ד"ר תומס למפרט, פועלת בשיטתיות.
- ברור עתה שלא תהיה הפעם שיטת מינימום, כבעבר – ומכאן שבישול הקריטריונים מצוי על אש קטנה.
- נקבע מועד קובע, שרק אחריו יוכלו להכין טבלת קריטריונים ולוח זמנים מדוייקים.
- עדיין זוכרים אנו את הכוויות הקשות שניכוונו בלוס־אנג'לס, בעקבות תחזיות והערכות שהתבדו.

וביתר פירוט:

א. יתכן שהיחידה לספורט השגי לא תביא את המהפך בספורט בישראל – אך אצל ד"ר למפרט וצוותו, הדברים ברורים: חייבים לדייק, לעמוד בתוכניות, קשה לשלוף ואין סיפורים ללא מסמכים. ראשי הענפים למדו, כי לא יתכן עתה לפעול ללא אבחנה, תחזית, תכנון ויישום. לא תיתכן שיבה מתחרות ללא ניתוח ההשגים והפקת לקחים. מי שנכשל, לא יכול להסתתר מאחורי הסברים ותירוצים. אמת, לא הכל אוהבים את זה – אבל ראשי היחידה (הועד האולימפי, רשות הספורט וההתאחדות לספורט) וביחוד נציגי הענפים הרלוואנטיים, קלטו היטב את המסר.

ב. בעבר היו פה ושם פירושים לא נכונים ל„מינימום". כלומר, נאחזו בהישג נידרש – אך התעלמו מהתנאים והמועד. כך אירע שספורטאים לא מעטים השיגו מתי שהוא ובתחרות כלשהי את ההישג המיוחל – אך כמובן שזה לא הבטיח שהם יוכלו לחזור עליו ואף לשפרו ברגע האמת – במשחקים האולימפיים.

ג. תוכן טבלת הקריטריונים המדוייקת של השגים ותוצאות, שיהיה על הספורטאים להשיג במועדים ובתחרויות – מוגדר מראש.

הדבר יתרחש לאחר המפעל הבינלאומי הגדול שיהיה השנה בישראל: משחקי הפועל, מאי 1987. כלומר כ־16 חודש לפני סיאול 1988.

מכאן שברגע האמת, ובזמן קובע לספורטאים ולענפים רבים - ייערכו משחקי הפועל, בעוד כ־5 חודשים.

התקשורת, הספורטאים, מאמנים ופעילים, יצרו לפני לוס־אנג'לס 84' מערכת ציפיות לא מבוססת, לא הגיונית וכמעט תלושה מהמציאות. בקיצור: הבטיחו ·· ולא קיימו.

אני מאמין שהפעם לא יתנו גופים רישמיים שכל זה יחזור. אני משוכנע, שמימסד הספורט בישראל, על־פי נתוני היחידה לספורט השגי, ימסור באופן רשמי לציבור, תחזית וסיכויים. אם יהיו הפתעות – נבדוק. אם יהיו כשלונות – נצטער. אבל יהיה בסיס הגיוני, מנומק, להערכות מקצועית.

כל אלו ועוד הוליכו לכך ש־658 ימים לפני סיאול 88' שורר בישראל השקט כלפי חוץ והפעילות כלפי פנים. אם זו התגמדות או רצינות, חולשה או ערובה להצלחה – רק ימים יגידו.

אני מעריך שדבר אחד ברור: זו מציאות ומעט אחרת. ודבר נוסף שעוד יתברר: שדברים מקצועיים נותנים אפשרויות מעטות יותר לתקיפה וללחצים ומוליכים ספורטאים לפעילות יותר שקטה ומרוכזת.

מגרש לא מתאים

נקלעתי ביום ו' אחה"צ למגרש הכדורסל של הפועל רעננה, ברח' ההסתדרות. נערך שם משחק בליגת הקט סל. שעתיים לפני תחילתו ירד גשם. המישטח, עשוי חומר סינטטי מהסוג הנ־פוץ במגרשי טניס, היה עדיין רטוב. עם שלוליות. הילדים ששיחקו עמדו בסכנת החלקה של ממש. המישטח לטניס צבוע ירוק והסימונים לכדורסל, כדוריד, כדורעף – בצבעים אחרים. לא מולטי־דיים. הסימון הרב־גווני והרב תכליתי הזה, מטעה. סמוך לקו האורך למגרש הכדורסל, במחצית המגרש, יש חור לעי־מוד של רשת הטניס. כאשר מסיימים לשחק טניס, שולפים את העמוד. החור בבטון אינו מכוסה במיכסה קשיח. סות־מים אותו בסמרטוט. סכנה למשחקים.

כיצד אישר איגוד הכדורסל מיתקן כזה?

יעקב רענן
הוד השרון

שטיפת מוח

קיבלתי לפני ימים אחרים מעמיתי, טאדיאוש אולשנסקי, עיתונאי ספורט פולני, ספר שכתב על הכדורגל העולמי. סיפורים מרתקים, מעניינים. המחבר התנצל על הנייר הג־רוע, הצהוב, הגס ועל העריכה הגראפית הפרימיטיווית. „פשוט אין לנו נייר", כתב. חבל. טקסט כל־כך טוב ותזות כה עלובה.

לנו התמזל המזל. יש לנו נייר, הרבה כנראה. העיתונים אינם מצומצמים בהיקפם, ויש למלאם באותיות.

כך גם במדורי הספורט, שצמחו באח־דים מעיתוני ישראל למימדי ענק. רומה שכל עתוני לונדון גם יחד אינם אותים כל־כך הרבה עמודי ספורט כמו בישר־אל. כתבות - יש, ספורט – אין.

אחיזת עיניים בסיקור אירועים, ובעי־קר „לקראת אירועים", שמגיעה לשיאה כשמדובר, למשל, בדרבי. סיקור ללא כל יחס למציאות, לרמה הצפויה, לחשיבות האירוע. מה לא נכתב, למשל, לפני הדרבי התל־אביבי בכדורגל? ממש שטי־פת מוח לקהל. ואמנם 19 אלף איש התפתו, ואחר כך הצטערו על כך מרה. „ביזבוז זמן" העירו רבים. אלה ששפכו את טונות המלים, שטחנו מים – נאלמו דום. בעתיד יוכל הקהל לגמול להם בהדרת הרגליים מהמגרשים...

הגיע הזמן להתעורר מחינגת הפיטפו־טים, הרכילויות, סיפורי הבדים – שבינם לבין ספורט של ממש אין ולא כלום. תאמרו: הקהל אוהב את זה – את הסיפו־רים המפוקפקים מחדרי ההלבשה, מחורי החדרים. אך לעניות דעתי, חובתו הא־למנטרית של העיתונאי היא לחנך, להעביר מסר נכון. לא לעסוק באחיזת עיניים ולא להירתם לתעמולה.

אני פונה מעל במה זו לעמיתי העי־תונאים: ספרו על הספורט, אל תעסוק ברכילות.

יואל בין
כפר־סבא

טובי פולק

סלמן: עכשיו בונים קבוצה!

בנודיס: דווקא היה משחק קשה

בן־טובים: לגמור כמו גדול

סלמן: תתפלא, אבל שיחקנו טוב...

שוב בית"ר נתניה. קשה להשתחרר מהם. אחרי ניצחון ראשון, דחוק אמנם 1:0 על ... , דיברו שם על ישיחזור ... ליץ הארצית מהעונה הקודמת. ... בשבת האחרונה שיחקו ... ית, ואבוי: מול קבוצת ... תית כמו הפועל לוד, עד ... אותה שבת עם 5 שערי זכות. ... חנסה נתניה 0־5. בלוד לא ... טים תוצאה דומה הרבה ... הנה שנים. לנתנייתים, עם 25 ... דרים בטור התובה וכ־10 ... משתקים) היתה זו בסך־הכל ... תבוסה בסידרה.

עייני הניהול הצוליע. ליהוק ... השחקנים הבושל ושאר הירקות ... והאנשים שפקדו את הקבוצה ... המפתיעה של העונה שעברה ... ותקו את שייע פייגנבוים ... ומוצה. שמואל פרלמן, מנוסה ... משבאלה, עט ומשום־מה) על ... ה„מציאה".

– שמוליק, היית צריך את זה ... חור בראש.

„לאו דווקא. באתי לבית"ר ... נתניה לא בשביל להימנע ... מתבוסות (ולא שזה נעים), אלא ... בשביל לתת להם את הכדורגל ... הטוב שיש לי, ושאני מאמין בו. ... לפני תבוסת השבת, ללוד ... תתפלא, אבל שיחקנו די טוב. ... התוצאה לא מראה במדויק את ... מה שהלך במשחק.

– מילא, 1, 2... אבל 0־5? ... זה באמת לא נעים לחטוף חמישייה, זו אפילו תבוסה. אבל לא על זה אני מודד את ההצלחה בקבוצה. באתי לא על־מנת להציל את הקבוצה מירידה, אלא לבנות קבוצה לעתיד טוב יותר, בשנים הקרובות. הכדורגל שהתאים לארצית, לא מספיק ללאומית. הם לא הבינו זאת.

– אז נתניה יכולה עדיין להישאר?

לא אתחייב על דבר, וזה גם לא העניין החשוב ביותר. חשוב שישחקו שם כדורגל. ובכלל, איך אפשר לעשות משהו אם מבטיחים לשלם לכולם על חשבון ההכנסות, ואומרים שנשארו רק 500 שקל?...

בנודיס: לא זוכר דבר כזה אולי 14 שנה...

ב ית"ר נתניה נוצחה 0־5, אבל הפועל לוד גם ניצחה אותה, באותה תוצאה. אם היה מדובר במשחק קצוות, צמרת מול תחתית, זה היה אולי מובן. אבל אחרי ככל הכל מדובר היה במשחק תחתית טיפוסי. אז תוצאה כזאת?

– יעקב בנודיס, קפטן לוד. אתה זוכר תוצאה כזאת, לזכותכם?

אני הרבה שנים בקבוצה, אבל דבר כזה אני לא זוכר לפחות 14 שנה. זה היה די מוזר, בעיקר למי שהיה במשחק.

– מאמן נתניה טוען שזה היה משחקה הטוב ביותר של נתניה באחרונה.

ואתה יודע מה – הוא צודק. הם שיחקו בכלל לא רע, אבל היו נאיבים שזה פחד. כל־כך הרבה הגבהות, ובעצם אפילו לא כדור אחד מסוכן. בכלל, התוצאה משקרת: זה היה משחק ממש קשה. אבל אחרי שהם חטפו את הגול השני, בדקה ה־70, הם פשוט נשברו והפסיקו לשחק. עד אז התוצאה היתה יכולה להשתנות לכל כיוון.

– ושחקן חיזוק שלכם, ויקי פרץ, שעבר לא מזמן מבית"ר נתניה, וכבר הכניס להם גול.

מאז שויקי הגיע אלינו הוא משחק באמביציה לא רגילה. כנראה שיש כימיה בין שני הצדדים. הוא מוסיף לנו הרבה מהנסיון העשיר שלו. זה עוזר.

– אומרים שמי שתרד תהיה הפחות טובה מבין קבוצות התחתית, וזו שתישאר לא תהיה המצטיינת.

· זה בטוח, ואפילו יותר מזה: תישאר הקבוצה שההנהלה שלה, וכל מה שמסביב יתפקדו היטב. שקט תעשייתי ישאיר קבוצה בלאומית. ולשמחתי בלוד, העונה, יש שקט כזה.

בן־טובים: אחרי אליפות אוכל לפרוש

ב ני־יהודה בחדשות. הקבוצה רצה יוצא מהכלל, עדיין בלתי מנוצחת, מקום שני בליגה. כל הכותרות של התקופה האחרונה מדברות על ילדי הקבוצה, הינוקות. הם, אומרים הכל, הם אלה האחראים על המהפך. והיום, בגיל 34, עומד לו אהוד בן־טובים ומשקיף בסיפוק על בני טיפוחיו. יש לו סיבות טובות להיות מרוצה.

– אהוד, עוד תיקח אליפות לפני שתפרוש מכדורגל?

אוה, אתה הולך רחוק. מי בכלל מדבר על זה. קשה להאמין שזה יקרה כבר העונה. אנחנו אמנם משחקים טוב, אבל גם אם נישאר צמודים לצמרת עד לסוף העונה, ונהיה בתמונת האליפות – אהיה מרוצה מאוד.

– יש הרבה שחקנים טובים, ותיקים, שעלולים לסיים את הקאריירה בלי תואר. גידי דמתי, אורי מלמיליאן, אחוד בן־טובים.

זה באמת לא נעים. אבל זה גם לא מפליא: אם בכדורגל שלנו שחקן שייך לאגודה בלי יכולת להינתק, כזה הוא המצב.

– מדברים היום הרבה על צעירי בני־יהודה, שעושים עבודה יפה. מה עם הוותיקים?

קודם כל מגיע לצעירים כל הקרדיט. הם מצוינים. אבל כולם צריכים לדעת שללא השלד הוותיק והמנוסה של הקבוצה, הצעירים לא היו מגיעים למה שהגיעו. וחוץ ממני אני מדבר גם על עלו, סלמן, אסיאג, אדיב, רוזנטל ועוד.

– אתה תהיה בשכונה גם אחרי הפרישה?

כנראה שכן. כבר היום מדברים על אימון, או ניהול מקצועי. אבל בכושרי הנוכחי אני עוד לא חושב על זה...

כדורגל +

א. שבק

מי שהיה עד לא מכבר בכיר שוערי ישראל, יושב עתה ממורמר על ספסל המחליפים ■ „לא אוהבים אותי" ■ חיסל עסקיו, איבד חסכונותיו הפרטיים ונשאר ללא נכסים ■ עתיד לא ברור

חביב אינו רצוי בנתניה

„לא אוהבים אותי! זה קרה לי ביהוד, בכפר־סבא ועכשיו בנתניה. נראה, כי המצב נובע מכך שקשה לי להתקשר־להתחבר עם אנשים. מה לעשות – כך נולדתי וזה האופי שלי".

הדובר: אריה חביב, עד לא מכבר בכיר שוערי ישראל ועתה שחקן ספסל בקבוצה בינונית כמכבי נתניה. הדברים נאמרו בכאב, תוך שיקול דעת ולאחר מחשבה רבה. הם נשמעו כהרהורים של חשבון־נפש.

הכדורגל הוא עיסוק אכזר – והאכזריות לא פסחה גם עליו. יש חושבים, שלא בצדק. זה קרה לו מוקדם יחסית – עוד מעט ימלאו לו 30. למרות היותו איש קשה בחברה, הוא עדיין שוער טוב, אך בגלל האוירה שנוצרה סביבו, איבד מקומו בהרכב. מאז – לא האירה ההצלחה פנים לנתניה, אך היחס אליו לא נשתנה.

הסיבה: גם בתקופה קשה מבחינתו, אינו יודע „ללקק", להעמיד פנים ולגנוב דעת, כדי לחזור להרכב.

הכדורגל הוא פרנסתו. לכן אינו מוכן להרחיב את הדיבור על מה שעשו לו בנתניה. ניכר שהוא ממורמר ופגוע. מכל מלה ומשפט ניתן לחוש בכך. לדבריו, פגעו בו שלא בצדק ולא מסיבות מקצועיות.

על ההדחה מן ההרכב, לפני שלושה שבועות, למד מהעובדה שלא הוזמן לאימון של יום ראשון – לאחר התיקו ביבנה. ההזמנה נמסרה לשחקנים רק לאחר שהוא עזב את האוטובוס.

תירצו צער זה בכך שנעשה שלא בכוונה. המתחסדים בקבוצה אומרים, שזה קרה בהיסח־הדעת. „שועלים ותיקים" יודעים שאין מקריות בכדורגל.

עובדה: אריה חביב איננו רצוי עוד בנתניה. למרכז „מכבי" נרמז שאם יימצא קונה, לא תעמוד הקבוצה מנתניה על המקח בעניין המחיר. כל זאת משום שהציפיות ממנו היו גבוהות. המציאות – שונה ואת המחיר משלם חביב. מי שמכיר את נתניה יודע, כי הוא איננו היחיד שישלם שם את המחיר – זו דרכה של מכבי נתניה, כאשר ההצלחה פונה לה עורף.

כיום, בגיל 30, אין לאריה חביב חסכונות משלו או נכסים שצבר בזכות הכדורגל – ומדובר בשחקן שהיה בין בעלי השכר הגבוה ביותר בישראל, כמשך שנים לא מעטות. הוא מתגורר בוילה שכורה, „לא לוקסוס", ומשלם 400 דולר בחודש. עד לא מכבר מימן את שכר הדירה, חלקית, מדמי השכרת דירתו שביהוד. עתה גם הדירה ביהוד איננה שלו. שלוש שנים הופיע חביב כמדי יהוד – ותוך 24 שעות נמכרה הדירה, כדי לסלק חובות למס הכנסה. הגורל היה שוב נגדו. יהוד, שאמורה היתה לשאת כהוצאות מס ההכנסה שלו, לא עשתה זאת. ההבטחה בעניין הזה, נקברה יחד עם סעדיה חתוכה, הפטרון המנוח. למרות שהכל ביהוד יודעים על טיב ההסכם הזה – איש לא עשה שם דבר למענו. לכן נאלץ חביב למכור את דירתו וכך ירדו לטמיון שלוש שנות עבודה, כמעט שליש מחייו של כדורגלן מקצועני.

את עסקיו האחרים חיסל עוד קודם לכן, כדי לחזור לעצמו, העונה, בנתניה. אך שם חיכו לו כפינה. די היה במעידה קטנה והוא נשלח לספסל המילואים. האוירה סביבו לא הוסיפה לבטחונו ולשקט הנפשי שהיה זקוק לו, כדי לחזור ליכולתו המפורסמת.

לא רחוק היום שבו יפרוש, ואז ייאלץ לנסות לבנות הכל מחדש, כנראה בקבוצה אחרת. אם לא העונה, לכל המאוחר בעונה הבאה.

גם אם איננו „ילד טוב ירושלים", אחר מליץ הצדיקים, יש בכל מה שאירע לו טעם לפגם, המעיד על ניהול פגום בכדורגל הישראלי. יותר נכון באנשים שמנהלים אותו. אין יודעים להעניק יחס לספורטאי, אין יודעים לקרבו – רק להרחיקו. מישהו זוכר מיהו הכדורגלן הישראלי שנפרד יפה מקבוצתו?

על הפרק: יבוא מאמנים זרים

אין מאמנים בישראל – והפתרון לבעיה: יבוא מאמנים זרים. עלותם של אלו אינה גבוהה יותר משל מאמן ישראלי ולבטח הם אינם נופלים בידע וביכולת שלהם, מעמיתיהם הישראלים. באמצעות יבוא כזה, ניתן יהיה להעלות את רמת הכדורגל בארץ. קבוצות הליגה הלאומית יוכלו לבחור במאמן רצוי – ולא במה שמצוי בשוק.

מכבי יפו, ממחישה במלוא החומרה את הבעיה. היא נאלצה לייבא השבוע מאמן מבולגריה, מאחר שלא נותר מאמן ישראלי פנוי למשימת הצלתה. יוסף מירמוביץ, הפנוי, לא היה מעוניין במישרה. שייע פיגנבוים, עדיין בתחילת דרכו כמאמן, חרש שכר שלא היה מבייש מאמנים שזכו כבר בתארי אליפות. בלית ברירה פנתה יפו למאמן מבולגריה.

יש מחסור במאמנים שעונים על צרכי הקבוצות בליגה הלאומית. אולי בארגון המאמנים חושבים שכל מאמן שסיים את הקורס ב„וינגייט" מתאים לתפקיד. המציאות שונה לחלוטין. עובדה: מאז שנים אחדות לא הצטרף מאמן חדש, שגם החזיק מעמד בתפקידו, למאגר מאמני הלאומית. מדי פעם צץ מצליחן תורן, זמני מאוד, שחוזר מהר לאלמוניותו.

ייבוא מאמנים זרים יגרום לכך שגם קבוצות בינוניות יזכו ליד מדריכה טובה, ישראלית או זרה. המציאות תיאלץ מאמנים בכירים להדריך בקבוצות בינוניות כי הגדולות יעסיקו זרים או לחילופין, יעברו בהן ממנים זרים, שעלותם הכספית זהה לזו של מאמן ישראלי.

באיגוד המאמנים מכירים בבעיה, אך מסיבות פנימיות ומתוך אינטרסנטיות צרה יש שם התנגדות למאמנים זרים. אך כשם שייבוא שחקנים זרים יותר קרוב כיום מבעבר לא ניתן יהיה לעצור גם את הבאת המאמנים הזרים.

תצפית

★ שוער מכבי ת"א, בוני גינצבורג, עלול למצוא עצמו על ספסל המילואים, אם דרישותיו הכספיות לא ימותנו. זאת נאמר לו, לפני כמה ימים. כיום אין מכבי ת"א מוכנה לשלם לבוני שכר ברוטו שינוע בין 70 ל־80 אלף דולר.

★ בשורה לא טובה לשופט עובדיה צבי: בסוף החודש עומד איגוד השופטים לדון ברשימת הבינלאומיים. גם הפעם לא יופיע בה שמו. באיגוד הגיעו למסקנה כי הבינלאומי יצחק בן־יצחק חזר לעצמו, לאחר עונה חלשה – ועל כן יישאר בעל תואר „בינלאומי". לעובדיה צבי הבטיחה ההנהלה הקודמת כי אם בן־יצחק יפגין העונה שיפוט חלש – הוא זה שיירש את מקומו ברשימת הבין־לאומיים. ההבטחה לא תמומש עתה.

★ הפועל ת"א שוקלת לרכוש את המגן רוד סיזנטי מקלן, לצמיתות. תמורת כך תידרש לשלם רק 200 אלף מארק. 50 אלף המארקים שכבר שילמה בעסקת ההשאלה הנוכחית, הם מיקומה על־חשבון הרכישה לצמיתות.

יאני משחק בשביל להוכיח

אלי יאני, 27 ו־4 חודשים, חזר לאחר עונת השאלה וכישלון אישי בהפועל ת"א לכור מחצבתו בכפר־סבא, והפך אותה ליותר מאשר הקבוצה המפתיעה של עונת אשתקד. הוא הוסיף לה 6 שערים שכבר כבש והרבה עוצמה בכוח פריצה. בשביל אלי יאני היה חשוב להראות לכל מספידיו (והיו רבים כאלו) שלא נס ליחו. בינתיים הוא מראה זאת. בשבת היה המצטיין בקבוצתו שנוצחה במשחק מעולה 2-3 ע"י בית"ר ירושלים.

מה עשה אלי יאני מול בית"ר?

	מחצית 1	מחצית 2
בעיטות למסגרת	0	1
בעיטות לא למסגרת	0	0
מסירות מדויקות	16	10
לא מדויקות	3	3
איבודי כדור	1	2
נגיחות ברחבת י"ם	2	3
נגיחות מאחור	1	0
תיקולים מוצלחים	2	1
לא מוצלחים	1	0
עבר עבירות	0	0
ספג עבירות	1	1
נלכד בנבדל	1	0

ציון 6

מהירות

וושם הכבדות שמותיר באזרחית, נעלם במגרש. אשתקד, בעונת הנפל בהפועל ת"א, נראה כבד. השנה, תענוג לראותו בתנועה. הספרינטים והולכת הכדור המהירה ובעלת העוצמה שלו (לרוב נקיצוני), מותירים רושם עז. בשבת היו דקות במחצית השניה, בהן תיפקד כחלוץ עומק ולא שותף בהתקפה כמעט. למרות ההנאה ממשחקו חזר לאחור ולצדדים והבקיע את השער האחרון.

תיקול

ניסה לחלץ כדורים אך זו אינה מומחיותו. הניע מול היריב בתנועת רגליים מעולה. יותר מלאיים ולעצור את שטף המשחק, לא עשה דבר. כשפתח כקיצוני אהבתי את סגירת האגף של אבי כהן (בפתיחה). כשעבר מאגף לאגף, נראה שמישהו לא הבין את הוראות בכר. בעל מוטיוואציה, נוח וכושר תנועה מספיקים לחלוץ מתקל. להערכתי מפחד מתיקול (ופציעות).

משחק ראש

משחק ראש טוב יכול להוות אצלנו מכשול לחלוץ. כשמחייבים אותו להינעל בתוך תיבת ה־5 ולהאבק על עשרות ההגבהות לכיוונו, הוא הופך לסטאטיסט ומאבד את משחק הקרקע שלו. אבל יאני, קשר לשעבר, לא מסמן לעבר ראשו בכל מצב. אמת, בכפ"ס מגביהים לכיוונו, אבל לרוב כשהוא באגף ורוצה לרוץ קדימה. מול מגינים, משחק ראשו אימתני ממש. אבל רק תשים אותו ברחבה, ותפוקתו יורדת פלאים. פתאום הוא לא מנתר בזמן, וחבריו נדהמים לראותו לא מגיע לכדוריהם. בהחלט לא רובש הגרמני (למרות הדמיון הגופני), אבל קומתו הענקית תביא לו עוד הרבה שערים (בעיקר במצבים סטאטיים). לא משחק בכוח באויר. לכן לא הגיע לאף כדור ברחבת כפ"ס כשירד לשם במצבים תנייתים. לא סתם אמר מיחיץ' שאצלנו לא יודעים לנגוח. נוגח פוטנציאלי אדיר כיאני עדיין רואה בנגיחה אקט עדין של ניתור לגובה.

הקאם־באק של אלי יאני

טכניקה וכושר סיום

מול בית"ר הוא היה הטוב בקבוצתו. במיוחד נהניתי ממשחקו הטכני. עצירת כדורים (גם חזקים) בחזהו וראשו והסטטם למקום הנוח לו (כיוון הפריצה) התבצעו בדיוק ושלווה גם בפתיחת המשחק, כשחבריו נלחצו ע"י המכבש של מלמיליאן. ניצח גם בקרבות רבים של מטר־על־מטר. הראה אז את כושרו בהטעיות גוף, מסירות עקב והעברת מרפז הכובד בנגיעות ארוכות ומדויקות מאגף לאגף. יאני הוא כבר לא הטיפוס הקר מאשתקד. הוא מלהיב, מארגן ונוטל יוזמה ברוב ההתקפות שאותן אוהב לפתוח בדאבל־פס (מהאגף למרכז, לרוב עם מימוני ויפה). העבודה השוטפת שלו באגפים והולכת הכדור המצויינת שלו במרכז המגרש מוכיחים כי שם מקומו. כשבכר רצה חלוץ מרכזי של כוח ומיקום טוב העביר את גדעון סימון לחוד. יאני הפתיע מצידו במיקום גרוע ברחבה בדקות רבות. שם היה רחוק מהאירועים (למרות השער שהבקיע בדקה ה־86). עם הגב לשער הוא בינוני ואף פחות. יש לו בעיטה טובה וחזקה ברגלו הימנית, אבל אינו מגיע מספיק למצבים נוחים, כי תנועתו שם קלושה. מפליאים ממש הרכות וחוסר התנועה שלו ברחבה. אשש (שומרו האישי) חגג מולו שם ויאני לא ראה כמעט את השער.

פסק־דין

אלי יאני כבר היה שותף לעונות טובות של כפ"ס (אליפות ב־1981/82), וגם לעונה גרועה שלו (ואליפות...) בהפועל ת"א. שם בכו במרבית העונה על בזבוז הכסף שבוצע ברכישתו. לכן חזר לכפ"ס. היום הוא בשיא כושרו. ולמרות שהוא מתנדנד בין פציעות, כבש כבר 6 שערים (אשתקד רק 4). חזר למקומו הטבעי על המגרש – באגפים ומאחור, אך למרות הצטיינותו שם הוא בינוני בהתמצאותו ברחבה כשלא מדובר במצבים סטאטיים. אבל למרות זאת אני טוען כי יאני הינו ה־קאם־באק של העונה. רק אלי אוחנה, בסגנון משחק שונה לחלוטין, טוב ממנו היום בחוץ.

„בסך הכל כבר מיציתי עצמי בארץ", אומר ניר לוין, כוכבה של הפועל פ"ת, שהבקיע שלושה שערים בשני משחקיה האחרונים ■ עכשיו הוא מלך בעירו ■ מחלק מחמאות לכל – במיוחד למנג'ר גיורא שפיגל ■ אם הכל יילך למישרין, ישחק בשנה הבאה באירופה

בדרך לאירופה

אבי מורגנשטרן

ביום ראשון הגיע ניר לוין מרחובות לתל־אביב, כדי לטפל בפציעה קלה בגב וברגל. אף אחד לא היפנה לעברו מבט ממושך. עדיין לא פופולארי כמו אלי אוחנה או זאהי ארמלי. אבל בפ"ת, תשאלו כל ילד מי זה ניר לוין – ותקבלו חיוך גדול על השפתיים. מלך.

עד לפני שתי עונות היה שחקן בהפועל מרמורק. נחת בהפועל פ"ת. עכשיו הוא על תקן של כוכב. במשחק נגד מכבי יבנה, שוב חזר להפעיל את מכונת השערים שלו. שני שערים, ועוד פנדל שלא מצא את הרשת. אבל כשמנצחים 2–5 סולחים לו. שבוע קודם פתח כבר בדיקה השניה, את ההסתערות על שער מכבי נתניה. בסיום יצאה פ"ת חוגגת עם 4 שערים. לא רע.

אם הפועל פ"ת היא ההפתעה הנעימה של הליגה הלאומית בשנתיים האחרונות, ניר לוין הוא נושא הדגל. חלוץ מרכזי קלאסי. יש לו מהירות, יציאת תותח מהמקום, מיקום נכון, הטעיות קלאסיות ומשחק ראש משובח. עדיין מנסה לשפר את השליטה בכדור.

ההבדל הקטן

תחילת העונה לא בישרה טובות. רונן הלל, שותפו בהתקפה, הלך ובמקומו בא גבע מרכוס. לוין לא כל כך הסתדר עם השינוי. גם החלוצים ככר למדו שאסור להשאיר אותו לבד. הפועל פ"ת, פתחה בצליעה ולוין היה שותף לתצוגות החלשות.

„היו לנו כמה משחקים לא טובים ופשוט לא פתחנו את העונה כמו שצריך. לא הבקעתי, אמנם, שערים אבל היו כמה משחקים שהייתי טוב. מה שחשוב הוא שלא נכנסו ללחץ. וזה כל ההבדל בין הפועל פ"ת לקבוצות אחרות. אף אחד לא צעק, לא פיטרו לא היו זעזועים. גיורא שפיגל הוא פשוט נכס לכל קבוצה. הוא הביא שיטת עבודה אחרת לכדורגל. גם כשאנחנו מפסידים, אין היסטריה. יש שקט כמו אחרי נצחון. בהנהלה דאגו להרגיע אותי ולא הכניסו אותי ללחץ, למרות שלא הבקעתי. גם האוהדים עודדו בצורה חיובית ולא קיללו. כולם היו סבלנים. בסופו של דבר התברר שזה השתלם".

ניר נחשב בעיני רבים אחד החלוצים הכשרוניים בארץ. למרות שבפ"ת שחקני בית ותיקים, הצליח לסחוב מכולם את אהדת הקהל. כשיצא ממרמורק לא ידע בדיוק למה הוא הולך. אבל סמך על האינטואיציה שלו ועוד יותר מכך על הכשרון.

ההגנה – זה העיקר

„כשהגעתי לפ"ת, הבנתי שאני יכול לגנוב את ההצגה ולהגיע לטופ ומעבר לכך. היום אני שחקן בכיר בקבוצה. אבל טבעי שכל ההערצה נופלת על חלוץ. 8 משחקים לא נתתי גול ופתאום הבקעתי 3 שערים – וכולם עושים לי חגיגות. ההגנה שלנו עושה עבודה נפלאה, אבל לא עושים מזה רעש. בלי ההגנה הזו, לא היינו מצליחים".

אוהב לפזר קרדיטים. לשחקנים, לאוהדים ובמיוחד לגיורא שפיגל ולחברי ההנהלה. מקווה שהם מספיק ישרים וחכמים כדי להבין שפ"ת, מתחילה להיות קצת קטנה על המימדים שלו. ניר רואה רחוק. רואה אירופה.

„ברור שיש לי שאיפות מעבר להפועל פ"ת. מי שאין לו שאיפות לא מצליח. גם כשהייתי בהפועל מרמורק היו לי שאיפות לשחק בלאומית והגשמתי את זה. כרגע אני רוצה להצליח בפ"ת, אבל ברור שאני רוצה לשחק בחו"ל. אם קבוצה באירופה תמצא שאני מתאים לה ואני אענה על הציפיות שלה, אז אני מעדיף לשחק שם".

– היו כבר מגעים בינך לבין מעוז, הסוכן של רוזנטל?

לוין: „בוא נעזוב את זה".

– בשנה הבאה עדיין תילבש את מדי הפועל פ"ת?

לוין: „אני לא יכול להבטיח שום דבר. אני מקווה שגיורא ושאר חברי ההנהלה יבינו שאני צריך להתקדם. הם אנשים שמבינים בכדורגל. כשזה יהיה אקטואלי אני מאמין שיהיה בסדר".

– אתה מרגיש שהשתפשפת מספיק בליגה שלנו, כדי להצליח בחו"ל?

לוין: „אני לא חושב שיש שחקן בארץ, שהוא בשל לשחק בחו"ל, מידית. אולי יש פוטנציאל. אבל צריך להתרגל למנטאליות שלהם ולהשלים את הפער בין הרמות. הכדורגל שלנו רחוק מהאירופי, גם ברמה וגם בהתנהגות. אני חושב שהשתפשפתי מספיק בארץ. נכון שעוד שנתיים היו מוסיפות לי עוד בטחון וניסיון, אבל בסך הכל מיציתי את עצמי בארץ".

לא מדבר על אליפות בפ"ת. משחקים משבת לשבת. השבוע כבר התמיד לקראת הדרבי הפתח־תקוואי, שיהיה בשבת. „יש אווירה מיוחדת, בעיקר אצל האוהדים. מבחינה מקצועית אין הבדל. מתכוננים בצורה רגילה. לא מדברים על אליפות. לא תמצא אדם אחד אצלנו שיאמר לך את המילה הזו. אני מקווה שנמשיך לטפס מעלה. כי יש לנו קבוצה טובה שמנוהלת בידיים נכונות."

אין טענות

בן 24 וחצי. בחור שקול. אנשים שמקורבים לקבוצה, אומרים עליו שחלק מההצלחה שלו נובעת מהאינטיליגנציה שלו. מעל הממוצע של הכדורגלן הישראלי. את לוין כרגע לא מעניינת מנת המישכל. הוא מחפש להתקדם הלאה. תחנה נוספת: נבחרת ישראל.

במשחק הנבחרת מול העתודה, שותף כקשר בהרכב הראשון. מקווה שזה לא ריקושט בודד. אבל מודע לעובדה שכרגע ארמלי, אוחנה ורוזנטל, לא יתנו לו לדחוק רגליהם מהר. „אני רואה בהזמנה לנבחרת כבוד מאד גדול. אני מאמין שאם אהיה מספיק טוב, אשחק. מיחיץ' זה מאמן שנותן לשחקנים לשחק על פי הכשרון והיכולת. אני מאד מקווה שאמצא את המקום שלי בהרכב".

מבחינה כספית, לא נכלל בקטגוריית המיליונרים. אבל ללוין אין טענות, להיפך. „אני לא מתלונן. אני מבסוט מהשכר שלי. בפ"ת, אתה מקבל לפי היכולת. נתתי תפוקה בעונה שעברה וקיבלתי שכר בהתאם. לא מקנא באחרים".

שומר עצמו על אש גדולה. ניחוש אישי. בשנה הבאה, אם הכל יילך כשורה, יככב מעל מסך הטלויזיה ב"שער ראשון", באחת הקבוצות האירופיות. לא רע בשביל נער, שעד לפני שנתיים התרוצץ במגרש במרמורק.

עמוס מנבדירה. „ספורטאי השנה" על פי בחירת קוראי „מעריב" ■ למרות ההיסטריה וההתלהבות שרבות סביבו

נכס לאומי

אורית הראל

„הפסד זה דבר קשה. כשאתה מפסיד, אתה רואה: 'אני פחות טוב, יש טובים ממני'. אף אחד לא אוהב להודות בכך. רבים לא מוכנים בכלל לבחון עצמם שוב ושוב אם הם הטובים או שיש טובים מהם וטניס מקצועני זה מבחן שמתמשך 20 שנה. זה מאוד קשה. ההפסדים נורא משפיעים, כי הם אומרים שיש טובים ממך". בשבוע האחרון לא אמרו שיש טובים ממנו. בשבוע האחרון הוא היה הטוב מכולם. עמוס מנסדורף, גיבור מקומי. נכס לאומי בעל־כורחו. השבוע גם „ספורטאי השנה" על פי בחירת קוראי „מעריב".

כגיל 15 וחצי, כשזכה כראשונה באליפות ישראל לנוער, כתבו עליו: „מקצוען נולד". בשבוע שעבר הוכיח את הקביעה הזו, ביוהנסבורג ואולי יותר מכך – ברחוב הישראלי. התקשורת חגגה אותו בעמוד הראשון, פקידים במשרד החוץ יצאו משלוותם בגללו, חברים בבסיס צה"ל ציירו לו קלף ברכה: „עמוס – גאים בך". רק הוא שמר על פרופורציות. „אני מנסה לשמור על איזון רגשי", הסביר. „גם אם אני מנצח וגם אם אני מפסיד. זה לא קל, בפירוש כך. אבל אני צריך ללמוד לסלוח לעצמי כשאני מפסיד. משתדל לא לחגוג כל נצחון ולא להיות באבל מכל הפסד". כך, פשוט. ירד מהמטוס וחזר לשיגרה של עמוס־סמל־בצבא וספורטאי־שמתאמן־כל־יום.

רכוש ציבורי

לימים אחדים הסכים לספוג בשקט את ההיסטריה סביבו. יודע – ארצנו קטנטונת ומעטים מגיעים בה להישגים כמו שלו. „זו מדינה קטנה ולכן אני יותר סובלני. לא רוצה לפגוע באנשים. יש לחץ ואנשים רוצים לדעת הכל, כאילו אתה שלהם, כאילו אתה רכוש ציבורי". ברגעים כאלה מבין את יאניק נואה, שברח מצרפת כי לא יכול היה לחיות שם מרוב אהבה ומרגיש קצת כמו קוף בגן החיות, נוכח ההתקהלות של הרב"טים־טר"שים־סמלים, כשצלמנו הנציח אותו „כמו חייל".

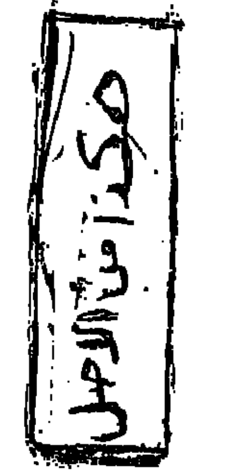
השבוע יחזור וישקע באנונימיות, הוא מודיע־מאיים, ולא יעזור כלום לאף אחד, בוודאי שלא לשום עיתונאי. „לא מוכן להשלים עם כל דבר – למשל עם עיתונאי שיפלוש לאימון, שיתנהג כמו חבר שלי ויבקש שאעשה פוזות בשבילו". והוא לא סתם ממציא את זה, היו דברים מעולם. „פה תופסים אותך על המילה. כשאתה מנצח – מתלהבים, כשאתה מפסיד – יורדים עליך רצח". אז הוא ככר לא מתרגש ממה שכותבים עליו ולא מתאכזב. מתייחס לדברים בערבון מוגבל. „יודע מי איתי מההתחלה, מי איתי גם כשלא הולך לי, מי היה איתי גם כששברתי את היד". רק בן 21 וככר יודע את ההבדל בין מה שנוצץ ומה שזהב.

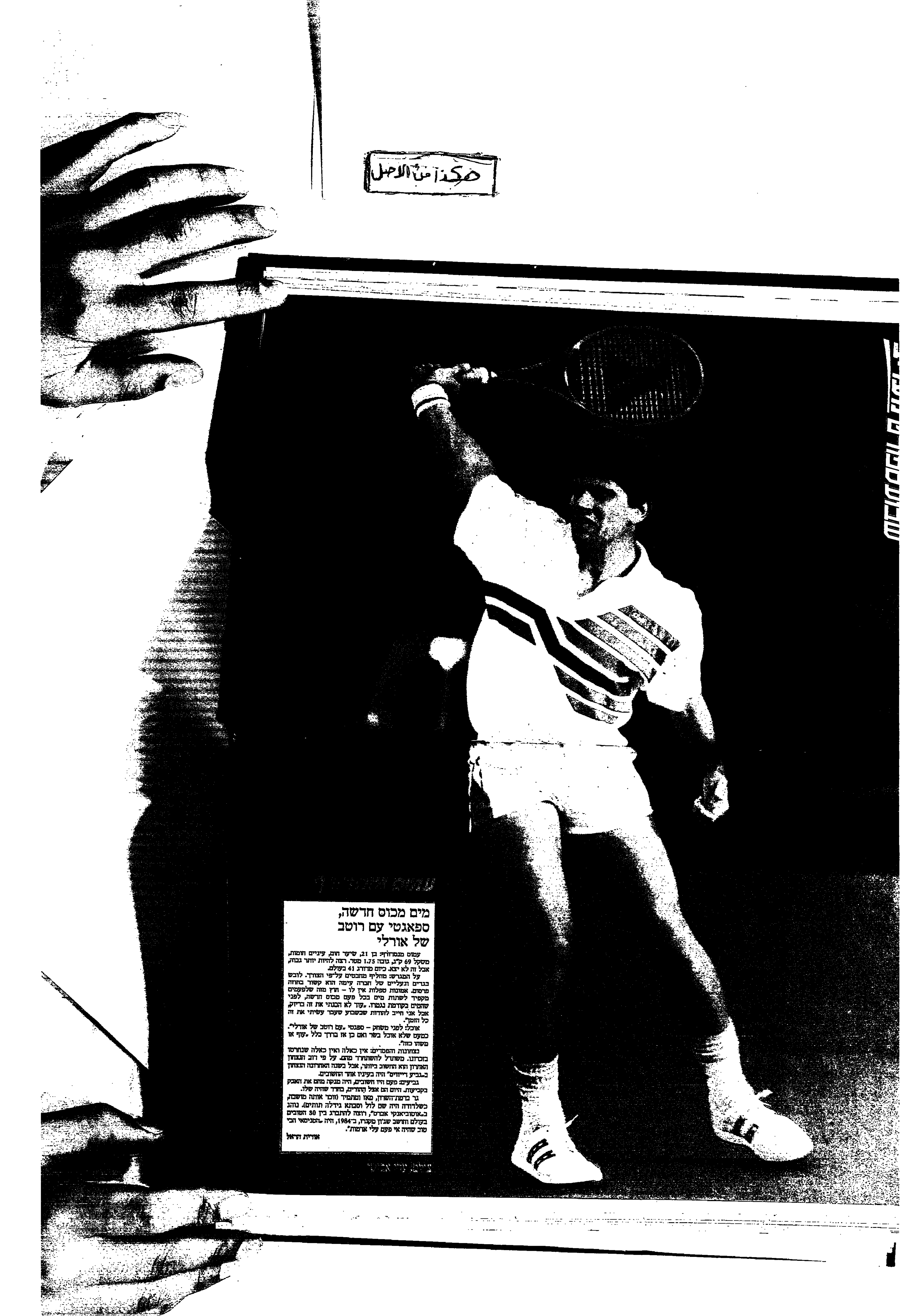
אמא מעודדת

בן 10 וקצת, התחיל לשחק טניס במה שהיה אז המרכז החדש ברמת השרון. עוד קודם רצה, אבל לא הלך. בבריכת מלון „השרון", שם היה מגרש טניס אחד, ראה את הגדולים משחקים ורצה גם. לא נתנו לו. היה רק מגרש אחד, הרבה גדולים, ולו אמרו: „אתה עוד קטן. חכה". אחר כך נערכו „בחינות למחוננים" באוניברסיטת תל אביב. הלך מבלי שלמד אף לא שיעור אחד – ולא התקבל. ילדים אחרים שלמדו שם, הוא זוכר, התקבלו. הכשלון היה כה צורב, עד שכאשר שמע שברמת־השרון גם ייערכו בחינות, לא רצה ללכת. אבל ברגעים האלה טוב שיש אמא, ואמא של עמוס עודדה אותו, ומאז הוא שם.

„הורי תמיד היו הורי", הוא אומר והרכות מסתתרת בין המילים. „גם כשהיו זמנים קשים, הם תמיד שם כשצריך אותם. אבל הטניס מעולם לא היה אמת־מידה להתייחסות אלי. אני לא מקבל יחס

המשך בעמוד 14

מים מכוס חדשה, ספאגטי עם רוטב של אורלי

עמוס מנסדורף: בן 21, שיער חום, עיניים חומות, משקל 69 ק"ג, גובה 1.75 מטר. רצה להיות יותר גבוה, אבל זה לא יצא. כיום מדורג 41 בעולם.

על המגרש: מחליף מחבטים על־פי הצורך. לובש בגדים ונעליים של חברה עימה הוא קשור בחוזה פרסום. אמונות טפלות אין לו – חוץ מזה שלפעמים מקפיד לשתות מים בכל פעם מכוס חדשה, לפני שהמים בקודמת נגמרו. „עוד לא הבנתי את זה בדיוק, אבל אני חייב להודות שבשבוע שעבר עשיתי את זה כל הזמן".

אוכל: לפני משחק – ספגטי „עם רוטב של אורלי". כמעט שלא אוכל בשר ואם כן אז בדרך כלל „עוף או משהו כזה".

נצחונות והפסדים: אין כאלה ואין כאלה שנחרטו בזכרונו. משתדל להשתחרר מהם. על פי רוב הנצחון האחרון הוא החשוב ביותר, אבל בשנה האחרונה הנצחון ב„גביע דייוויס" היה בעיניו אחד החשובים.

גביעים: פעם היו חשובים, היה מנקה מהם את האבק בקביעות. היום הם אצל ההורים, בחדר שהיה שלו.

גר ברמת־השרון, מאז ומתמיד (זוכר אותה מושבה, כשלדודה היה שם לול וסבתא גידלה תותים). נוהג ב„אוסטביאנקי אבדט", רוצה להתברג בין 30 הטובים בעולם וחושב שג'ון מקנרו, ב־1984, היה „הטניסאי הכי טוב שהיה אי פעם עלי אדמות".

אורית הראל

ארגנטינה ומאראדונה

בעליה של חברת „פומה" לייצור ציוד אישי ובגדי ספורט, ביקר בשבוע שעבר בישראל ◻ סיפור על שנאה בין שני אחים, שהולידה חברה מצליחה ותחרות קשה ◻ ארמין דאסלר הוא האיש העומד מאחורי אלופת העולם בכדורגל, נבחרת ארגנטינה ונבחרותיה של ישראל וכן – מאחורי כוכבי הטניס בוריס בקר ומארטינה נאוורטילובה

בועז ביסמוט

ארמין דאסלר הגיע אלינו לביקור רביעי – וחושב כבר על החמישי. בדיוק כמו בעולם העסקים, שבו הוא בקיא. דאסלר, בעל חברת „פומה", חי את ההווה וחושב על העתיד, מבלי לשכוח את העבר. הוא אחד מגיבורי הסיפור המפורסם על שני אחים, שהקימו יחד עם אביהם את חברת „אדידאס" המשגשגת לציוד ספורט, הנעלה וביגוד. אלא ששנאה שפרצה בין שני האחים, גרמה לפירוד ביניהם וללידתה של חברת „פומה" המתחרה. פומה היא חיית טרף, אבל כמובן החיובי של המילה – שנעשתה בת תחרות קשה מאד ומצליחה מאד, ל„אדידאס".

דאסלר הוא איש עסקים במלוא מובן המילה. הרבה פנאי אין לו. „זמן הוא כסף", אומר הפיתגם, ובכל זאת היו לו עשרים דקות כדי להקדיש לי לראיון, שבו סיפר על החברה הענקית שבבעלותו, שהיא כיום גורם רב משקל בספורט העולמי.

רודולף, אביו של ארמין, יחד עם אחיו ארולף, מאסו במקצוע הסנדלרות והחליטו לעבור לייצור נעלי ספורט. השידוך בין שני האחים לא עלה יפה, ובשנה שעם ישראל זכה סוף־סוף למדינה, ב־1948, נפרדו דרכיהם של האחים דאסלר.

מקור השם

רודולף, אחרי ריב סוער שלווה בהטחת האשמות ועלבונות אישיים שרק חידדו את השנאה התהומית שהחל מפתח כלפי אחיו, הקים לעצמו חברה משלו, RUDA – חברה קטנה, שהעסיקה 15 עובדים בלבד. מקור השם היה ראשי התיבות רודולף דאסלר. מאוחר יותר החליט לשנות את שמה לשם מסחרי יותר. השינוי נעשה בשתי אותיות בלבד ל־PUMA – שם אוניברסאלי לחתול טרף, שמהירותו וגמישותו ידועים לכל. היום „פומה" היא חברה המעסיקה באורח ישיר שלושת אלפים עובדים ועוד ארבעים אלף באמצעות התקשרויות־משנה וסוכנויות־משנה, בעולם כולו. בגרמניה ובאוסטריה נמצאים המפעלים העיקריים של „פומה". מפעלים נוספים נמצאים בארצות שונות. בקיצור: ממש תעשיה אדירה למוצרי ספורט.

„השורשים של החברה שלנו, הם הנעליים וענף הכדורגל", אומר דאסלר, אך „פומה" מייצרת היום אין סוף פריטים: כדורים, אימוניות, מחבטים וגם משקפיים ושעונים.

דאסלר לא כל כך מוטרד מהתחרות הגדולה, שעומדת היום לפני „פומה" – לפחות אינו מראה כלפי חוץ סימני טירדה: „יש מקום לכולם. אלו הם חוקי העולם המודרני, הקאפיטאליסטי", הוא אומר. הוא מוכן להתמודדות היום־יומית עם „אדידאס", „סרג'יו טאקיני", „נייק", „לה קוק ספורטיף" ועוד רבות וידועות. המציאות הנוכחית, של צורת הלבוש בחברה בת ימינו, מסייעת לפריחתן של כל החברות.

„האנשים, היום, שינו את אופי לבושם. אינך צריך להיות שחקן טניס, כדי להתלבש בהתאם. נעל ההתעמלות היא כיום נעל לכל מטרה", אומר דאסלר, ובכך מסייע לנו לקלוט את הנתון שהוא מספק על מחזור הייצור הגדול של „פומה" – 250 אלף זוגות נעלים ביום. אם מוסיפים לכך את ה־400 אלף של „אדידאס" של אחיו, מקבלים תמונה של שוק פורח.

דאסלר, מקבל את התחרות הזאת בטבעיות, אך היא עולה לו מיליוני דולרים, רק על פירסום.

אלופת העולם בכדורגל, נבחרת ארגנטינה, משחקת בנעלי „פומה" – „והיא עושה זאת לא בחינם", דואג דאסלר לציין בליווי חיוך רחב על פניו.

החוזה עם בקר

בענף המיליונרים, הטניס, „פומה" היא ה„ספונסרית" של בוריס בקר, המשחק במחבט ובנעלי „פומה", ומרטינה נווראטילובה, שחליפת הטניס שלה, כולל נעליים, היא מבית היוצר של דאסלר. התשלום לשני הסופרסטארים הללו הוא מורכב: לדוגמא, בקר חתום על חוזה עד שנת 1992. אם מכירת מוצרי „פומה" תודות לבקר, תעבור בציפיות, ישלשל הג'ינג'י הגרמני לכיסו למעלה מעשרה מיליון דולר !!!. זהו מחיר התחרות שדאסלר חייב לשלם. „אדידאס" עושה כך עם הצ'כי איוואן לנדל. כנראה שעם מחזור שנתי של 2 ביליארד מארק, יכולה „פומה" להרשות לעצמה הוצאה כזאת – מה גם, שמאוחר יותר תתברר מן הסתם, כהוצאה מכניסה מאד, כראית.

את הסיפור הורות צירופו של בוריס בקר לשרות „פומה" אוהב דאסלר לספר בהנאה. רואים זאת מיד על פניו. זה היה הימור מוצלח – וכזה, תמיד גורם לו לנחת: כ־1984, במהלך טורניר רולאן גארוס בפאריס ניגש אלי הרומני יון טיריאק, מנהלו של בקר, חבר טוב שלי ושאל אם אני מעוניין בשחקן צעיר ומבטיח. הסכמתי מייד". העיסקה עם טיריאק נסגרה בלחיצת־יד בלבד. „רק אחרי שנה התמנו על חוזה בכתב, במלון קטן, סמוך לבוסטון", נזכר דאסלר. תחילה העביר לחשבון הבנק של בקר 600 אלף דולר, כדי לעזור במימון הוצאותיו של הכוכב העולה. אולם כל דולר היה מחושב. הנעל שנמסרה לידיו נקראת „בוריס בקר", כמו גם המחבט של בוריס. כיום הם נמכרים־נחטפים בכל רחבי גרמניה, כמו לחמניות טריות. יש תמיד מחסור בכל אותם מוצרים, ו„פומה" אינה מצליחה להדביק את קצב הביקוש. זה מה שמסביר את המושג הוצאה־מכניסה.

הנבחרת, השופטים

האורח מגרמניה שבע רצון מהשוק הישראלי. יענקל'ה גרונדמן, יבואן חברת „פומה" בארץ החל מ־1981, מסביר לנו שהחברה נמצאת כיום בתנופה. „פומה" היא הספונסרית של כמה קבוצות כדורגל; כמו כן מציידת במוצריה את כל נבחרות הכדורגל הייצוגיות של ישראל; כל השופטים בליגות ושלוש קבוצות מהליגה הלאומית: בית"ר ירושלים, מכבי ת"א והפועל באר־שבע.

הביקור בארץ, בשבוע שעבר, לא היה למטרת עסקים. דאסלר הגיע בלויית רעייתו, ירנה, לטקס חתונת אבי, בנו של עמנואל שפר – לשעבר מאמנה של נבחרת ישראל, ידיד קרוב של דאסלר. דאסלר הבטיח לשוב. לפני שנפרד מאיתנו ביקש: „ציין בבקשה שאני אוהב את ישראל ואוהב לעשות כאן עסקים".

אהבנו את זה.

„הייתי פעם בירושלים ושמתי פתק בכותל אך בקשתי לא נתמלאה עדיין", הוא אומר. אולי ביקש, לעבור את אדידאס...

דאסלר ורעיתו (משמאל) משיקים כוסיות עם עמנואל שפר (מימין). צילם: עדי אבישי

המשך מעמוד 11

טוב יותר בבית מאחיותי". יש לו שתיים, גדולות ממנו.

בן 14 נסע בפעם הראשונה בחייו לבד לתחרויות בחו"ל. נסע לשבוע, לטכסאס. „הייתי אצל משפחה נחמדה וזה הקל עלי מאוד את ההרגשה להיות לבד במקום זר. זה כהחלט קשה מאוד לילד בן 14", הוא אומר־נזכר. קשה מריר? „לא, זו לא טראומה, זה קשה אבל התגברתי". הגבות קצת מתקמטות, עוד הרהור בקול רם. „טניסאי מקצועני צריך להתרגל לבדידות, זה חלק מהעניין. אני מכיר הרבה אנשים, אבל אין לי הרבה חברים מחוץ לטניס, במיוחד בגילי". כשהוא בתחרויות בחו"ל, הוא מבלה חלק ניכר מהזמן עם שלמה גליקשטיין ושחר פרקיס. מתאמנים ביחד, אוכלים יחד, מסתובבים יחד. אבל בשבילם זה לא חוצלארץ כמו בשבילנו: „יש לזה תדמית של מקצוע זוהר, בחורות, מגרשים, חו"ל". החיוך בורח לו מזווית הפה כאילו סיפר בדיחה טובה. „אם היו יודעים את האמת היו חושבים פעמיים אם זה כדאי. הרבה שחקנים שיש להם פוטנציאל, לא מגיעים להישגים כי אינם יכולים להתמודד עם הנסיעות, עם סוגי האוכל השונים, עם מקומות זרים".

נשיקות אוהבים

בבית, מחכה לו אורלי. החברה. בלונדינית עם עיניים כחולות ממיסות. שלוש שנים הם כבר חברים. על הנסיעות והפרידות התכופות „היא מתגברת, עושה את השיקולים שלה", אומר עמוס. לא תסכים להצטלם, הוא מזהיר כל הדרך מתל־השומר לרמת־השרון, שם הם גרים והיא עובדת, היא אף פעם לא מצטלמת. אף פעם – חוץ מהפעם. ומי שנראה הכי מבסוט מהעניין זה עמוס, שניצל את ההזדמנות לכמה נשיקות־של־אוהבים בצהרי היום, באמצע הרחוב הראשי של רמת־השרון.

אחת מנקודות המיפנה בחייו, אולי החשובה מבחינה מקצועית, באה לדעתו אחרי הגיוס, כשנסע לאולימפיאדה. „לא הלך לי בטניס כמו שרציתי. הייתי אחרי טירונות, לא בכושר, מסוכסך עם האיגוד, הרגשתי שאני לא מתקדם כמו שאני רוצה. נסעתי ללוס־אנג'לס וכמו כל הכוכבים הפסדתי בסבוב ראשון. ראיתי את כל האתלטים והספורטאים מתאמנים שם והבנתי שכאן כל האימונים הם בדיחה. למשל: אם אתה קם בכפר האולימפי בשבע, כי אתה מחליט להיות חרוץ ולצאת לריצה בשעה זו, אז אתה יוצא ורואה את כולם כבר חוזרים מהריצה. אתה אומר לעצמך שאתה לא משקיע כמו שיכול ורוצה להצליח. אז התחלתי להשקיע יותר".

להשקיע יותר פירושו יותר אימוני כושר, יותר שעות אימונים בכלל. וכל זאת – בעודו חייל . „יש לי מזל, קיבלתי יחס מצויין", הוא יודע. „אני במצב שעוד אף פעם לא אמרו לי 'לא!'. אני יודע שיש ספורטאים שהמפקדים שלהם לא מסכימים לכל, לא הסתדרו כמוני. עקרונית, אני חושב שאפשר לשפר יחס לספורטאי מצטיין, אבל השאלה היא מה יוצא מהם אחר כך. יש כאלו שגם לא עושים צבא, גם לא מילואים וגם לא ספורטאים. לפי דעתי הם עשו שקר לעצמם". איפה הוא ממקם את עצמו באיזון העדין הזה, ברור לגמרי.

איכפת לו

בא כל בוקר ב־8, מחנה את ה„אוטוביאנקי" התכולה שלו מחוץ לבסיס, „שלא יגידו", וצועד בקו ישיר למשרד, שם מתעסקים בנקודות לאנשי קבע.

„כן, יש תיסכול לפעמים, כשאני יודע שהייתי יכול לתרום יותר בחמש־שש שעות שאני כאן, אבל מצד שני אני יודע שזה טוב שאין עלי אחריות. אני שומר, עושה 'סמל תורן', צבעתי עציצים וגדרות, וזה עוזר להתייחסות", הוא מחייך ואולי נזכר אז באיזו סצינה עם מברשת וסיד. „גם העובדה שהרוב פה חיילות – עוזרת. הייתי בסדר עם עצמי ועם החיילים. אני לא מרגיש 'פראייר' כי הייתי בסדר, כי אותי חינכו שמה שצריך לעשות – עושים". וכאן הוא גולש לפילוסופיה גדולה יותר על הפוטנציאל האבוד של הרבה אנשים, שלא עושים כלום כי אין להם תמריץ. איכפת לו.

אחרי יוהנסבורג רצו כולם לדעת מה היתרה שלו, נטו. כולנו חברים, „אז אני שותף". זה מרגיז אותו. „אנשים חושבים שכסף זה המוטיב העיקרי. אבל הפרס האמיתי הוא הנצחון. כל שחקן היה מוכן לנצח בווימבלדון ולקבל אפס כסף, אפילו לשלם", הוא אומר בלהט. „תחרויות תמיד היו ושחקנים היו מוכנים לתת את הנשמה לנצחון. מי שמשחק בשביל הכסף לא מחזיק מעמד, כי אם אתה חושב בכל פעם כמה שווה הנצחון, הלחץ כל כך גדול שלא מחזיקים מעמד. שחקנים קודם כל רוצים לנצח, במשחק לא חושבים על הכסף".

הפרס הראשון

אגב, את הפרס הכספי הראשון שזכה בו, משהו כמו 500 דולר, ברמת השרון, כשהיה בן 16, לא לקח עד היום. אחרי שלוחצים עליו הוא אומר שהשאיר את הכסף כי לא רצה או לאבד את מעמדו כחובבן, אבל קשה להשתחרר מהרושם שיש עוד סיבה. והוא לא מגלה.

„הרצון לנצח הוא דבר פנימי. כולם אוהבים לנצח, אבל יש כאלה ששונאים להפסיד. כל הפסד הוא מכה קטנה לאגו ובטניס אין את מי להאשים. הנצחון או ההפסד הם שלך בלבד". עמוס שומר לעצמו עוד תחומי התעניינות, „כדי לא להישרף": ספרים, למשל, הרבה. בעברית ובאנגלית, מכל הסוגים. אפילו ספרי ילדים. ויש המשפחה והחברים. ואורלי. כשיהיה זמן, ירצה ללמוד משהו, כמו כלכלה או משפטים. אבל הוא יודע שגם אחרי השחרור (בסביבות מארס, כנראה), לא יהיה לכך זמן, כי „מנסיון, אם לומדים ומשחקים, לא עושים את זה ולא עושים את זה". והוא קודם כל שחקן טניס.

„בוודאי שיש הקרבה בטניס, אבל תמיד היתה לי הרגשה שזה שווה. כילד לא הלכתי לחוגים, לא ניגנתי בפסנתר ולא למדתי מחשב. אבל גם קיבלתי הרבה – ראיתי חצי עולם, האנגלית שלי היא כמו עברית, נסעתי הרבה וזה תרם להשכלה הכללית שלי. זו מין אוניברסיטה של החיים", הוא מסכם.

ואם להשתמש ברימוי שלו עצמו – הרי שהוא היה, כך נראה, תלמיד טוב מאוד באוניברסיטה הזו. הלכתי לפגוש כוכב. פגשתי בן־אדם. נחמד.

כדורסל+

משה לדר

והכל בזכות אליצור

קשה להחליט אם היה זה הסיבוב הראשון הטוב ביותר בעונות האחרונות. מדי פעם אנו מנסים להשוות, להתעדכן, לחדש, ומסכימים ש„כזו עונה עוד לא היתה". האמת היא שאיש אינו זוכר בפרטי פרטים את הסיבוב הראשון של העונה שעברה. כולם עדיין תחת רושם של המבצעים הנפלאים האחרונים. והיו כמה וכמה כאלה.

זכויות ההנאה של השבוע האחרון בסיבוב הראשון שמורות כולן לאליצור נתניה. אישית – נהניתי יותר מהקבוצה בעונה שעברה (סגנית אלופה). העונה גימגמה אליצור במספר לא מועט של משחקים, עובדה הבאה לחזק את התרשמותי. אך דווקא שתי ההופעות האחרונות שלה בסיבוב הראשון – למרות העובדה ששתיהן הסתיימו בהפסדים – שוב העלו את מניות נתניה בעיני.

הקסם השחור של אליצור לא פג בעיני גם אחרי שראשי אליצור, מטעמי היגיינה ציבורית, החליטו לוותר על שירותיו של ג'יימי הול, והותירו את הקבוצה עם וילי סימס, קארל נברסון וטרי פייר. כשיש לך את השלישייה הזאת בצד שלך – אין היריב שלך יודע מה מצפה לו מעבר לפינה. סימס ונברסון מסוגלים למסמר כל קבוצה לקרשים. במיוחד בולט באחרונה וילי סימס, אזרח מוכר וידוע בקהיליית הכדורסל שלנו. תן לו אתגר טוב – והוא מרים את הכפפה. אני אוהב את הסגנון שלו, את הריתוף שלו, את הקליעות שלו, ובמיוחד אני מת על הטפיחה באחוריו של השופט, שבאה בדרך כלל אחרי ויכוח קצרצר עימו. טיפוס מעניין שמשלב משחק בהצגה גדולה. הייתי משלם כדי לראותו בפעולה.

למזלן של קבוצות רבות – לא תופסים כל השחורים של אליצור ערב גדול בעת ובעונה אחת. ואם היה להם כבר כזה (מול מכבי ת"א, במשחק האחרון) הרי שלא עמד להם הכח הפיסי והנפשי להמשיך במירוץ שאותו ניהלו במשך 30 מתוך 40 דקות המשחק.

כדי לנצח את מכבי ת"א צריכים להיווצר כמה וכמה תנאים. בין השאר: שמכבי תיתפס לערב גרוע במיוחד, ששום דבר לא ידפוק בקבוצה, שאחוז ההחטאות יהיה גבוה, שמשחק ההגנה יהיה רופף ושהקבוצה היריבה תתעלה באותו ערב לשיא שלא ידעה כמותו.

כל זה כמעט קרה במשחק האחרון של אליצור עם מכבי. אפילו ג'ים ג'ונסטון, שרוך לבן, מצא כל כדור אבוד והשחילו פנימה. לא מגי ולא ג'ונסון עצרו בעדו. במכבי כולם הסתכלו על כולם. בהפסקה עשיתי חשבון שאיש במכבי לא הגיעה לרמה של מתחילים. מיקי – חושך. דורון – נורה בסדר גודל של 10 ואט. מגי וג'ונסון – בצד איסוף נקודות – חוסר ריכוז בהגנה. מוטי – כבר ראיתיו במהדורה טובה יותר. נותר לאסוף. לא מחמאה גדולה למכבי אם היא נשענת אך ורק על שירותי ההצלה שלו.

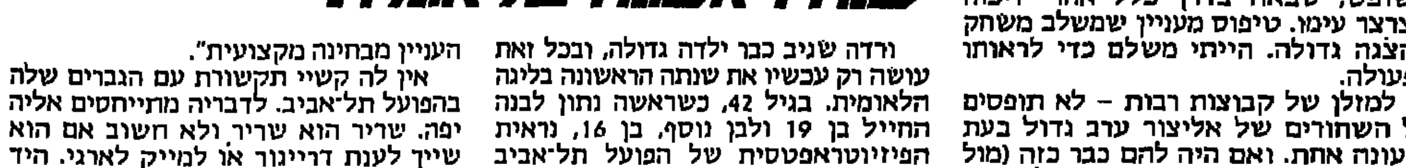
את כל האוסף הגרוע והחלש הזה של מכבי (ובאמת אינני יכול לזכור מתי ספגה האלופה 58 נקודות במחצית של משחק ליגה בארץ) לא ניצלה אליצור ליתרון גבוה יותר מאשר ארבע נקודות במחצית. כיוון שכך – היתה זו אך ורק שאלה של זמן עד שמישהו במכבי יתעורר וירגיש שהפרקט שמתחתיו לוהט.

המישהו הזה היה דווקא הצעיר במגרש. חן ליפין, שאותו אני מכנה „מיסטר קול". הצעיר הזה, שהתחנך הרבה על ברכיו הקרות של לו סילבר, למד לא לאבד עשתונות ברגעים מכריעים. תכונה זו, פלוס חוצפה ישראלית, גרמה לו לזרוק פעמיים מעבר לקשת כדי לקלוע 6 נקודות שהיטו את הכף, בנוסף לכמה וכמה פריצות ומסירות שהסתיימו אף הן בסלים.

ומול כל אלה - לא היתה לאליצור תקווה או תשובה.

לא פייר. טרי פייר (משמאל) בהתקפה על סל מכבי, כאשר שלושה מנסים לחסום אותו. צילום: עדי אבישי.

שנה ראשונה בלאומית

ורדה שגיב כבר ילדה גדולה, ובכל זאת עושה רק עכשיו את שנתה הראשונה בליגה הלאומית. בגיל 42, כשראשה נתון לבנה החייל בן 19 ולבן נוסף, בן 16, נראית הפיזיותראפטסית של הפועל תל־אביב קלת רגליים בכל הקשור לגישה מהירה לשחקן שמעד וזקוק לטיפול.

החל מן המחזור הראשון בליגה, שבו ניצחה הפועל תל־אביב בחוץ את הפועל חולון, אני בעקבותיה. לפני המשחק שאלתי משהו שקשור לחיים זלוטיקמן. נאמר לי שהוא לא ישחק. לפתע, בלי כל הודעה מוקדמת, חיימק'ה על הפרקט. זמן קצר לאחר שנגע בכדור באה המעידה. מאז ועד היום – זלוטיקמן על הספסל.

לא רציתי לערב את ורדה בפוליטיקה גבוהה. היא, כאמור, פיזיותראפיסטית. מעליה בסולם ההיראכיה נמצא הרופא. שיתופו של שחקן במשחק הוא מסוג ההחלטות שרופא חייב לקבל. ורדה יכולה להביע דעה. אינני יודע בדיוק מה היתה דעתה כאשר ראתה את זלוטיקמן מדדה במגרש. בכל אופן, האחריות השילוחית – ממנה והלאה.

מרגישה טוב מאוד עם המקצוע שלה. „ולא חשוב העניין שאני אשה. רציתי להוכיח שקבוצה זקוקה לשירותיו של פיזיותראפיסט מקצועי. זו גם הסיבה שעבדתי ארבע שנים עם נבחרות הנשים והקאדטים ללא תמורה, רק כדי לקדם את העניין מבחינה מקצועית".

אין לה קשיי תקשורת עם הגברים שלה בהפועל תל־אביב. לדבריה מתייחסים אליה יפה. שריר הוא שריר ולא חשוב אם הוא שייך לענת דרייגור או למייק לארגי. היד המלטפת, אך התקיפה של ורדה שגיב, עושה את שלה על הצד הטוב ביותר.

ורדה והרגל של חיים זלוטיקמן. זה היה בסיבוב הראשון בחולון. צילום: עדי אבישי.

חטיף

עידית בארץ הענקים

פגישה שכזאת לא רואים בכל יום. אל פאב „המערכת" בתל־אביב הוזמנו השבוע שחקני תיאטרון באר־שבע לחגוג שלאגר גדול – ההצגה „מקהלת אי־הסכמה" המועלית בימים אלה, וזוכה לשבחים ולהבים בעיתונות.

אבל „המערכת" ידועה גם, ובעיקר, כמקום מפגשם הקבוע של שחקני החיזוק הזרים בכדורסל הישראלי (בעבר שותף בניהול המקום קפטן אליצור נתניה וילי סימס). וכך, התקבצו להם יחדיו שחקני התיאטרון והכדורסל, ונהנו מאירוח כיד המלך, „און דה האוס".

אל מול עדשת המצלמה התקבצו ארבעה גבוהים ומפורסמים: עידית טפרסון, שחקנית תיאטרון באר־שבע, יחד עם כמה מהשמות המפורסמים ביותר בכדורסל הישראלי (מימין): קיט בנט (הפועל ר"ג), שוגר־ריי ריצ'ארדסון (היום עוזר מאמן הפועל ר"ג), עידית וכוכב מכבי תל־אביב לי ג'ונסון.

עידית לא נקלעה לחבורה במקרה: בין אנשי התיאטרון היא נחשבת לכדורסלנית הטובה ביותר (ומתנשאת לגובה 1.84 מטר), והיא גם ללא ספק שחקנית התיאטרון הגבוהה מכולן. מי יודע, אולי הפסיד הכדורסל הישראלי את השחקנית הטובה ביותר שלו...

יעקב לוי מתעמל בדרך לסיאול

יעקב לוי, אלוף ישראל בהתעמלות בשנתיים האחרונות, דורג במקום האחרון במשחקים האולימפיים בלוס־אנג'לס. כבר אז הרגיש שלא מיצה את הפוטנציאל הטמון בו, והוא משקיע מאז מעל ומעבר כדי להוכיח את עצמו במשחקים האולימפיים בסיאול.

לוי (22), שהתבגר מאוד מבחינה נפשית, מתאמן יום־יום, ומשלב באימוניו הקשים לימודי טכנאות טלוויזיה ו־וידאו פעמים בשבוע. את כל כולו הוא מקדיש למתח, לסוס הסמוכות, הטבעות והמזרן האולימפי. לא מכבר זכה להצלחה כבירה בתחרות בין־לאומית בשוייץ (הונגריה, שוייץ וישראל) בה דורג במקום ה־7 מ־18 מתעמלים, כשצבר 109.7 נקודות. בתשע פעמים מתוך 12 השיג ניקוד גבוה יותר מ־9 נקודות. את הציון הגבוה ביותר רשם בקפיצות – 9.55 נקודות.

„יעקב קבע בתחרות זו את הניקוד הגבוה ביותר בקריירה שלו בתחרות בין־לאומית. הוא מתעמל ששווה 110 נקודות, ולהערכתי יעבור בקרוב מאד את הניקוד הזה. אני מצפה ממנו שיגיע ל־111 נקודות כדי שיעבור את המינימום האולימפי. בלוס־אנג'לס הוא היה „ילד" ועכשיו הוא בשל למעמד הזה" – אומר מאמנו ג'קי וישניה.

בתחרות בשוייץ, שהיתה למעשה תחרות „קרב 12 אולימפי" דורגה נבחרת ישראל במקום השלישי עם 527.7 נקודות. ישראל כללה בנוסף ליעקב לוי גם את אמיר וייסבליט שבא מארה"ב, אמיר בדורי, עופר כהן, עוזי־רחמים ורון קפלן. בבכורה זכתה הונגריה המצויינת עם 563.95 נקודות לפני שוייץ המארחת 562.05 נקודות. הונגריה הגיעה לתחרות עם בכירי מתעמליה בינהם: זולד בורקא האלוף האירופי בתרגיל על מתח, וגיורגי גוצוגי מדורג 9 בעולם, ושלוש פעמים אלוף אירופה בתרגיל על סוס סמוכות.

מארגני התחרות החמיאו מאד למתעמלי ישראל. הם לא הסתירו את חוות דעתם המקצועית לפיה הבחינו בשיפור גדול אצל המתעמלים שלנו. הם לא שכחו כמובן לשאול אם המתעמלים הוותיקים דב לופי ויוחנן מויאל עדיין פעילים. אותם הם הכירו. את יעקב לוי וחבריו עדיין לא. הם יכירו אותם עוד.

ברוריה ביגמן

תלמידת „אהל שם" ר"ג מודרכת בידי רינה לבל. לידה מארק שפיץ. (צילם: ישראל מלובני)

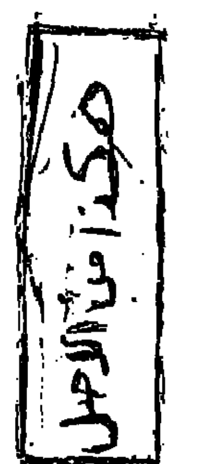
הנוער בר"ג „נדלק" על כדורת

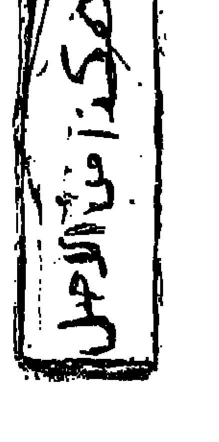
הנוער הרמת־גני גילה עתה ספורט חדש: כדורת. מועדון הכדורת המקומי, נבנה כבר לפני למעלה מ־30 שנה ביוזמתו של מומחה המשחק, מארק שפיץ שעלה לישראל מדרום־אפריקה. מאז ועד היום, בגיל 80, הוא מטיף למשחק שדבק בו דימוי של „ספורט של קשישים". עתה מתחוללת בר"ג מהפיכה שקטה: הנוער המקומי „נדלק" על הכדורת. יש עתיד. במועדון המטופח, חברים כ־100 „שרופים" למשחק, מרביתם מבוגרים יוצאי דרום אפריקה. הם מנסים עתה ללמד צברים את רזי הכדורת. בשילוב עם מפקחי החינוך הגופני אריה נווה ו־איר פרישמן, נקבעה תכנית אימונים מיוחדת לתלמידי כתות ט' מבית־הספר התיכון „אוהל שם" ר"ג, המתאמנים אחת לשבוע בהדרכת מארק שפיץ ואלופת ישראל, הצברית רנה לבל, העושים במלאכה בהתנדבות. את התלמידים מלווה לאימונים, אדם קניגסברג סגן מנהל התיכון הרמתגני, חבר המועדון. ביקרנו במקום – ההתלהבות גדולה. התלמידים מחכים בכיליון עיניים לאימון הבא.

במידרשה למורים לחינוך גופני במכון וינגייט, לומדים מורי העתיד כדורת כשיעור במסגרת תכנית הלימודים. רבים הגיעו לקורס מיוחד שערך המועדון הרמתגני. כ־50 מהם כבר „מומחים" במשחק הזה, הצטרפו למועדון ונהנים משירותיו, חינם.

מארק שפיץ, הנחשב לאבי הכדורת בישראל, מנסה להדביק ישראלים רבים באהבת המשחק. „זהו ספורט אידיאלי, המבוסס על מדע; מלמד ערכים להגינות בתחרות וכלפי היריב וכן משמעת עצמית.

ברוריה ביגמן

תחזיטוטו

שישו שכטמן

יום שישי האכזר

רבים ממנחשי הטוטו, קוראי מדור זה, פנו אלי כמה פעמים בשאלה: מה עושים עם המשחקים שנערכים ב"מי שישי?" הבעיה קיימת אצל אלו שמפחדים להיכשל בניחוש משחקי יום ו' ואז „הלכה להם השבת".

ובכן – יש עצה: אפשר למלא משולשים. עצה זאת מיועדת בעיקר לאלו מביניכם שהעניין מאד לוחץ עליהם. זאת ועוד: אפשר להחביא את הטופס ביום חמישי, להשתדל לשכוח מה בדיוק רשמתם ולבדוק את הטופס רק במוצאי שבת – ואז כבר אין הבדל מתי התקיימו המשחקים... ולסיום: הטלויזיה, באחרונה, אינה משתפת פעולה עם חובבי הכדורגל. מה לראות, ביום שישי – בתחום הספורט, כמובן – אין. מוותרים על מבט של יום ו' ולא יודעים את התוצאות עד למחרת.

ומלה אחרונה באמת: אינני יודע מה יותר גרוע – להיכשל בניחוש המשחק האחרון אחרי שמצליחים בכל 13 הראשונים, או להיכשל בניחוש המשחק הראשון שבטופס ולהצליח אחר כך...

תחזית למחזור 14

1. הפועל לוד – מכבי יבנה. לוד משחקת בחודש האחרון היטב ובשבת האחרונה גם ראתה שכר ליכולתה. יבנה במשבר רציני – מקצועי וניהולי ותפסיד את המשחק.

2. מכבי יפו – בית"ר נתניה. „אם לא עכשיו – אימתי?" למרות הרכב בו חסרים שני מורחקים ולמרות שאינה מיטיבה לשחק, לא תחמיץ יפו במגרשה את ההזדמנות לשלוש נקודות שהן מבחינתה כאויר לנשימה. 1.

3. באר-שבע – בית"ר ת"א. לאחר נצחון על בית"ר ירושלים ותיקו מול שמשון, לא תפסיד ב"ש במגרשה מול קבוצה שאינה מטיבה לשחק באחרונה ושכוכבה נסים כהן אינו מציג את היכולת של התחלת העונה. X1.

4. כפר-סבא – שמשון. עימות בין שתי ההפתעות הנעימות של הליגה שלנו. כדורגל יפה של כפ"ס מול כדורגל יעיל ופשוט של שמשון. בשנה שעברה ניצחה שמשון 2–1. נראה לנו שהמגרש הביתי והיעדרו של אבינועם עובדיה יטו את הכף למקומיים. X+1.

5. הפועל ת"א – בית"ר ירושלים.

6. מכבי ת"א – מכבי חיפה. רק לעתים נדירות יש מיפגש משולב כזה במגרש ובטופס הטוטו של ארבע קבוצות בעלות יכולת, מסורת ושחקנים כמו בשני המשחקים הללו (5 ו־6 בטור פס). אפשר להתחיל בחישובים ובשיקולים אבל לשום מסקנה מוחלטת אין מגיעים. אשתקד ניצחו בית"ר ומכבי ת"א 1–0. השבת נרשום שני משולשים.

7. מכבי נתניה – בני יהודה. תוצאות עימות זה תלויות לא מעט ביכולתם של אייזנברג ותקווה. רצינו להמליץ על X,1 מאחר שהגיע זמנה של בני יהודה גם להפסיד. אולם יתכן שהמשבר בנתניה משמעותי ביותר. עוד משולש.

8. הפועל פ"ת – מכבי פ"ת. כמו כל דרבי גם זה מתחיל ב־X. הפועל תעלה לשרה כאשר לה שחקן נוסף – הבטחון של שחקניה אחרי שני נצחונות משכנעים. X,1 (1–1 אשתקד).

9. טבריה – צפרירים חולון. טבריה תנצל את מגרשה הביתי על מנת לצאת מהמשבר הקטן שפקד אותה אחרי פתיחה טובה. תנצל את המשבר שפוקד את האורחים. 1.

10. עכו – חדרה. חדרה עלתה לצמרת הטבלה הארצית, אבל הקבוצה מפורסמת בחוסר יציבותה. גם בשנה שעברה היה מיפגש רב תהפוכות ושערים (1–1) בין שתי הקבוצות. משולש.

11. הפועל חיפה – הפועל ר"ג. גם כשהיתה חיפה במקום השמיני בטבלה טענו שלקבוצה יהיה מה לומר במאבק האליפות. הטקטיקה ההגנתית של ר"ג לא תספיק מול היכולת וההתלהבות של חיפה. 1.

12. הפועל ירושלים – הפועל בית-שאן. מאחר שההצעה שלנו נראית מאד סולידית עד כה ומאחר שהפועל ירושלים (4 נצחונות רצופים) אינה ריאל מדריד או ביתר ירושלים – אנו מנסים הפתעה. X,2.

13. עמידר – יהוד. מה שלא יהיה במשחק הזה, התוצאה מאשתקד (7–1 ליהוד) לא תחזור. יהוד תנסה לחזור למסלול הנצחונות ועמידר, שהשבוע היא לראשונה מעל הקו האדום, לא תרצה לחזור לתחתית. משולש.

14. הכח – דימונה. אם דימונה אינה מצליחה במגרשה, קשה לנו להאמין שתצליח מחוצה לו. 1 סולו.

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1		X	
2	X	X	
3	X		
4			X
5	X		
6			X
7		X	X
8	X		
9	X		
10		X	X
11	X		
12	X	X	
13	X		
14		X	

שלשות –
כפולים 4
טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1		X	
2	X		
3	X	X	
4		X	X
5	X		
6	X	X	
7	X		X
8		X	X
9		X	
10			X
11	X		X
12	X	X	
13			X
14		X	

שלשות –
כפולים 7
טורים 128

הגיוני

	1	x	2
1	X		
2		X	
3	X	X	
4	X		
5	X		X
6	X		X
7	X	X	
8	X		
9	X		X
10	X	X	
11	X		
12	X	X	
13		X	
14	X		X

שלשות –
כפולים 8
טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X		
2	X		
3	X		
4	X	X	
5		X	X
6	X	X	X
7		X	X
8		X	
9	X	X	
10	X		
11	X		
12	X		
13	X	X	X
14	X	X	X

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X		
2	X		
3	X	X	
4	X	X	
5	X	X	X
6	X	X	X
7	X	X	X
8	X	X	
9	X		
10	X	X	X
11	X		
12		X	X
13	X	X	X
14	X		

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 32

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
4	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
5	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2	1 x 2
6	2	x	1	2	x	1	2	x	1
7	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x	1 x
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	1	2	x	x	1	2	2	x	1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2	x 2
13	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־10)

1.	בית"ר ירושלים	11–24	21
2.	בני־יהודה ת"א	9–14	18
3.	הפועל פתח־תקוה	6–15	17
4.	שמשון תל־אביב	4–10	17
5.	הפועל כפר־סבא	10–14	17
6.	מכבי חיפה	7–10	17
7.	מכבי פתח־תקוה	8–11	15
8.	בית"ר תל־אביב	14–12	14
9.	מכבי תל־אביב	7–12	13
10.	הפועל תל־אביב	9– 8	12
11.	מכבי נתניה	13– 8	12
12.	הפועל באר־שבע	8– 5	11
13.	הפועל לוד	8–10	10
14.	מכבי יבנה	12– 6	8
15.	מכבי יפו	18– 7	6
16.	בית"ר נתניה	25– 3	4

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־10)

1.	הפועל חיפה	7–15	19
2.	הפועל חדרה	11–18	19
3.	מכבי שעריים	7–13	17
4.	הפועל יהוד	12–16	17
5.	הפועל עכו	11–15	16
6.	צפרירים חולון	6–10	16
7.	הפועל רמת־גן	5– 6	16
8.	מכבי רמת־עמידר	11– 8	14
9.	הפועל טבריה	16–17	13
10.	הפועל ירושלים	13–11	12
11.	הפועל בית־שאן	12– 9	12
12.	בית"ר רמלה	13– 9	12
13.	הפועל מרמורק	16–11	10
14.	הכח רמת־גן	15– 8	10
15.	בית"ר נהריה	8– 3	6
16.	הפועל דימונה	12– 6	6

יהודי בינוני בגובה רב

רוב יהודי ה־N.B.A משמשים בתפקידי ניהול ו/או אירגון ■ אחרי פרישתו של ארני גרינפלד משורות הניקס – שולט דני שייס בגבהים שליד סלי הדנבר נאגטס ■ בארץ זוכרים אותו בעיקר ממשחקי המכביה ב־81 ■ היום, אחרי פרישתו של דן איסל הוותיק – צובר שייס יותר ויותר דקות משחק

יוסי לבצלר, ניו־יורק

יש אומרים שזו עבירה טכנית, לשאול היום על קיומם של שחקנים יהודים במגרש הכדורסל המקצועני. גם למי שיודע את שמותיהם, אם יש כאלה, יספיקו שלוש שניות למנותם. לאלה שאינם בקיעים בשמות השחקנים, ימציאו מן הסתם את שמו של השחקן הראשי בליגת ה־N.B.A: דייויד שטרן, קומיסר הליגה, עבורם זה מספיק.

אפשר להרכיב מהם את קבוצת המקצוענים הטובה בעולם בשטחי האקדמיה, הרפואה והבידור אם תרצו, אבל כאשר מדובר בכדורסל מקצועני – מתקבל יותר על הדעת שישחקו תפקיד מרכזי כנשיאים ובעלי מועדוני יוקרה כמו רד אוארבך מהבוסטון סלטיקס, הרולד כץ מפילדלפיה 76, או ברני מאן מניו־ג'רסי נאטס. לעיתים, אם קיימת רגישות מיוחדת לנושא, ועם אישור מיוחד מאימא – תמצא אותם מאמנים קבוצות בליגה המקצוענית.

אבל אם אתה באמת מתעקש לאתר שחקן כדורסל יהודי פעיל בליגת המקצוענים, יש להניח שלא תעלה בחכתך היום יותר מאחד. ברשימה המידלדלת נותר בודד בגובה רב שחקן הנושם אויר פסגות דליל בדנבר נאגטס, בחור העונה לשם דני שייס.

בוגר המכביה ב־81

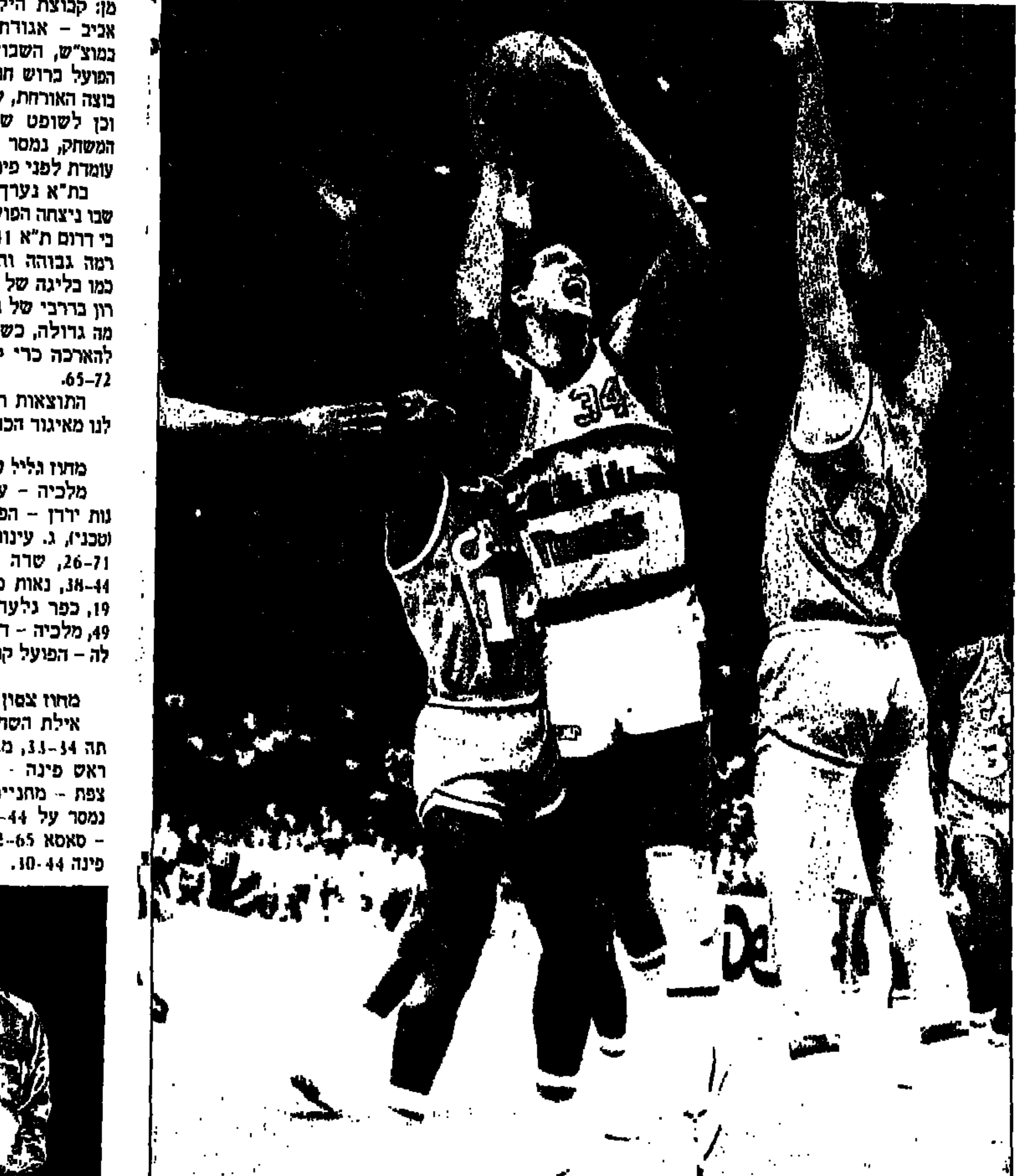
בארץ זוכרים אותו מהופעתו במדי נבחרת ארה"ב למכביה ב־1981, בה הוליך את נבחרתו לזכיה במדלית הזהב. אבל אם חשבתם לרגע שדני עבר לנאגטס (גוש זהב גולמי), בכדי להעשיר את מטלטלי הזהב, נזכיר שכבר בגיל 18 זכה לראשונה בחייו במדלית הזהב כשחקן סגל נבחרת ארה"ב לאליפות העולם.

> **אחרי שהכיר אותו במכביה ב־81, נהנה הקהל הישראלי לראות את שייס בדנבר נאגטס**

דני שייס הינו גם השחקן היהודי המקצועני הגבוה ביותר כיום, ועם 208 ס"מ שינה דני את עקומת הגובה היהודי, וכשחקן ציר נלחם כארי על תחום מחייתו מול נפילים וגדולים ממנו בהצלחה יתרה.

כסטודנט בעיר הולדתו, סירקיוס שבמדינת ניו־יורק, היה שחקן בנבחרת המיכללה בה דרך כוכבו במיוחד בשנתו האחרונה, בה גילה שיפור ניכר בביצועיו על המגרש, דבר שהביאו להחלטה לבחור בקאריירה מקצוענית ככדורסלן, ולהמשיך את מסורת המשפחה בענף בו אביו היה כוכב עבר.

כבר בעונתו הראשונה כ'רוקי' במדי יוטה ג'אז, ב־81, שותף דני בכל 82 משחקי הליגה בהם קלע 8 נקודות בממוצע, חסם 72 כדורים וקטף 427 ריבאונדים. אבל הזיווג בין שייס לג'אז לא ארכה זמן רב, וכבר באמצע עונת 82־83 הועבר שייס אל הדנבר נאגטס, שם שיפר את הישגיו עם 11 נקודות בממוצע, 98 חסימות ו־635 ריבאונדים.

ממתין שאיסל יפרוש

דני, בעל תואר ראשון בכימיה, הבין מאז הגעתו לדנבר שלא רק הרכב האוויר עלול להשפיע על ביצועיו, אלא גם חוסר הכימיה שנוצרה בינו לבין דן איסל, שחקן הציר המצטיין והוותיק של הקבוצה. כשהוא נקרא לדגל כשחקן שמיני־תשיעי מן הספסל, לא השכיל דני לבטא את כישוריו בהזדמנויות המעטות שניתנו לו.

ואולם, החל מעונת 85־86 הצליח שייס לבסס את מעמדו בשחקן ציר מסייע, ולעיתים גם פתח כשחקן חמישיה. העדרותו של אייסל איפשרה לשייס להמצא במגרש זמן רב יותר, ומ־56 משחקים ו־10 דקות השתתפות בממוצע בעונת 84־85, טיפס שייס למעמד של „קביעות" ב־80 משחקים, ו־21 דקות משחק בממוצע בעונת 85־86.

בעונה הקודמת עמדו שייס וחבריו לקבוצה בכבוד מול היוסטון רוקטס בחצי גמר הפלייאוף, ונכנעו לסגנית האלופה רק לאחר שישה משחקים, בהם גילה שייס יכולת טובה. הוא סיים את העונה הקודמת עם 53.5 אחוזי קליעה מהשדה, ו־80% דיוק מקו העונשין.

עם פרישתו של ארני גרינפלד הוותיק מהניו־יורק ניקס, יכול דני שייס לשמש דוגמה לכל אותם שעשויים לצמות אי־פעם ממכביה זכאות או אחרת. ■

הפועל ת"א לא התייצבה למשחק ביתי!

כדבר הזה עוד לא אירע: נציגת מועדון הפאר עומדת לפני פירוק ■ שיא חדש בליגה: 0–105

צבי גלפרין

אם בארזים נפלה שלהבת מה יגידו אזובי הקיר... לא ייאמן: קבוצת הילדים של הפועל תל־אביב – אגודת פאר – לא הופיעה במוצ"ש, השבוע, למשחק ביתי מול הפועל ברוש חולון (במחוז ת"א) ולקבוצה האורחת, שבאה עם הורי הילדים וכן לשופט שהגיע כדי לנהל את המשחק, נמסר כי הפועל ת"א/ילדים עומדת לפני פירוק.

בת"א נערך השבוע משחק צמרת שבו ניצחה הפועל ברוש חולון את מכבי דרום ת"א 41–39. המשחק עמד על רמה גבוהה והמהפכים במהלכו היו כמו בליגה של בוגרים. גם במחוז השרון בדרבי של הרצליה התרחשה דראמה גדולה, כשהפועל הרצליה נזקקה להארכה כדי לנצח את בני הרצליה 65–72.

התוצאות האחרונות כפי שנמסרו לנו מאיגוד הכדורסל:

מחוז גליל עליון
מלכיה – עינות ירדן 38–40, עינות ירדן – הפועל קרית שמונה 0–2 (טכני), ג. עינות ירדן – רמות נפתלי 26–71, שדה נחמיה. גונן – דפנה 38–44, נאות מרדכי – הגושרים 67–19, כפר גלעדי – רמות נפתלי 61–49, מלכיה – דפנה 27–40, מכבי מטולה – הפועל קרית שמונה 42–89.

מחוז צפון
אילת השחר – יסוד המעלה/חולתה 33–34, מחניים – חוקוק 42–70, ראש פינה – חוקוק 38–81, הפועל צפת – מחניים 44–45 (בדיווח קודם נמסר על 10–44), קצרין מרום גולן – סאסא 22–65, הפועל צפת – ראש פינה 10–44.

מחוז עמק הירדן
מכבי טבריה – אליצור לביא 57–15, אפיקים – נוה אור/חמריה 36–41, דגניה ב' – מכבי טבריה 28–30.

מחוז בית שאן
עין חרוד איחוד – אליצור שדה אליהו 15–34, יזרעאל עפולה – הפועל בית שאן 26–56, חפציבה/בית אלפא – עין חרוד/מאוחד 31–40, יזרעאל עפולה – קישון יזרעאל 29–36.

מחוז עמקים
הפועל נצרת עלית – הרי אפרים 14–52, עוגר עפולה – הרי אפרים 19–77, ויצ"ו נהלל – נהלל 49–54, יפעת – קישון העמק 21–39, עגור עפולה – מגידו שומריה 31–52, מגידו שומריה – קישון העמק 47–60.

מחוז מפרין
מכבי כרמיאל – אליצור עכו 90–36, כרמיאל – אליצור שלום קרית אתא 36–58, הפועל נהריה – ראש הנקרה 29–38.

מחוז חיפה
אליצור קרית אתא – מכבי עירוני מוצקין 44–47, אליצור קרית שמואל – מכבי חיפה כפר גלים 13–38, הפועל קרית ים – מכבי יוסף חיפה 66–28, מכבי חיפה הר הכרמל – מכבי חיפה כפר גלים 8–79.

מחוז שומרון
כחן – הפועל פרדס חנה 22–27, בית יצחק – גבעת עדה 22–69, בית יצחק – פרדס חנה 35–49, מעגן מיכאל – גן שמואל 26–39, מכבי יהודה חדרה – מכבי חדרה 14–77.

מחוז נתניה
אליצור מ.ס. נתניה – הפועל נורדאו נתניה 21–39, אליצור מ.ס. נתניה – מכבי קובה נתניה 10–64, אליצור נתניה – מ.ס. אבן יהודה 40–41, כפר ויתקין – חרות 16–43, כפר חיים – חרות 47–55, כפר ויתקין – מ.ס. אבן יהודה 20־35.

מחוז שרון
בני הרצליה – מכבי אלפי מנשה 34–69, מכבי נרקיס הוד השרון – מ.ס. תפוז אבן יהודה 16–49, מכבי צפון רעננה – מ.ס. תפוז אבן יהודה 27–67.

מחוז ס"ת
מ.מ. גבעת־שמואל – אליצור אגוז קרית אונו 43–57, אליצור אגוז קרית אונו – מכבי מרכז ת"א 11–66, הפועל אלון גבעתיים – הפועל רקל רעננה 28–53, מוריעים – אריאל 37–79, אריאל – מכבי מרכז ת"א 27–54, מכבי כלנית הוד השרון – הפועל גבעת השלושה 31–41.

מחוז דן
א.ס. הצעיר רמת השרון – בית"ר ר"ג 24–46, מכבי ת"א רמת אביב – א.ס. הצעיר רמה"ש 38–50, הפועל ברוש גבעתיים – אליצור בני ברק 0–105 (שיא חדש בליגה), הפועל הדס חולון – אליצור בני ברק 5–81, ברוש גבעתיים – אליצור גבעתיים 20–86, הדס חולון – אליצור תפוח קרית אונו 22–68, מכבי פ"ת – אליצור תפוח קרית אונו 19–69, מכבי ת"א – בית"ר ר"ג 29–36, מכבי שלום ר"ג – מכבי פ"ת 36–50.

מחוז תל־אביב
א.ס. רמת השרון – אליצור בת ים 47–50, ברוש חולון – מכבי דרום ת"א 39–41, מכבי דרום ת"א – הפועל צפון ת"א 8–120, מכבי מרכז ר"ג – צפון ת"א 0–2 (טכני), מכבי אשכול פ"ת – מכבי הוד השרון 29–36, מכבי הדר ראשל"צ – מכבי דרום ת"א 40–44.

מחוז שפלה
בני יהודה ת"א – מכבי צפון ת"א 35–55, הפועל אורן חולון – מכבי רמת חן 21–74, מכבי צפון ר"ג – הפועל ת"א 18–77.

מחוז מרכז
הפועל חרוב חולון – א.ס. אור יהודה 0–2 (טכני), הפועל לוד – א.ס. אור יהודה 49–52, בני יהודה ברכור – מ.ס. רמת אפעל 29–30, מכבי ת"א בת ים – הפועל חרוב חולון 32–38, הפועל לוד – הפועל יהוד 45–58, מכבי דרום ת"א בת־ים – הפועל יהוד 37–42, מכבי ת"א בת ים – מכבי צבר ראשל"צ 27–40.

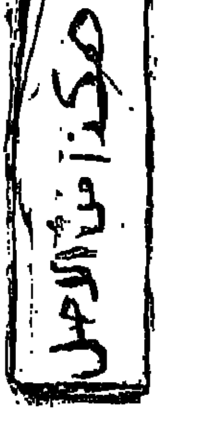
מחוז שורק
אליצור יבנה – מכבי רחובות 39–27, הפועל נס ציונה – מכבי גדרה 23–39, נען – מכבי רימון ראשל"צ 39–49, נצר סירני – מכבי רחובות 39–59, קבוצת שילר – מכבי רימון ראשל"צ 28–45.

מחוז ירושלים
הפועל ירושלים – אליצור עוויאל 17–95, אסא י"ם – הפועל מטה יהודה 33–42.

מחוז דרום
א.ס. אשקלון – אליצור עזתה 52–29, גת – אליצור נתיבות 36–48, אליצור עזתה – אליצור אשקלון 43–35, זית שער הנגב – אליצור עזתה 19–39, ארז – שער הנגב 19–56, גת – הפועל אשדוד 18–37, זית שער הנגב – באר טוביה 24–45, עירוני קרית גת – שער הנגב 20–53.

מחוז הנגב
הפועל צפון אשכול – אליצור גוש קטיף 10–55, ערד – אשכול 30–33, כ"ש – עומרים עומר 25–53, עומר – בנ"ש משמר הנגב 28–66.

הפועל „אורן" חולון. עומדים, מימין: המאמן אבי מאור, דורון צוקרמן, לירון שובל, אסי יעקבי, ישראל קריכל, בוריס פרימנביץ, המנהל רוני ויידמן. יושבים: יניב רוגי, אייל ויידמן, אבי וקס, אייל מיירניק, אפי בן מאיר, צחי אטיאס, רמי שפיגל. (צילם: ישראל מלובני)

הפרס הגדול ביותר
סוזוקי
בין החותמים על "מעריב לנוער"
תוגרל מכונית סוזוקי־אלטו
אוטומטית + מזגן
סוזוקי ALTO אוטומטית מלאה+מזגן
חתום על שבועון הנוער הישראלי
מעריב לנוער
• אתה מקבל עתון מדליק, מרתק ומגוון.
• אתה זוכה בפרס אישי חינם ומשתתף בהגרלה של פרסים יקרי ערך.
• וכל אלה – בהנחה ממשית של 15%.
שי אישי לכל מנוי
שני פרסים נוספים
מתנת
ELKA–EK 44 סינטיסייזר דיגטלי
סטריאופוני – M.I.D.I מהמשוכללים בעולם.
5 אוקטבות, 9 ספליטים, 8 אוסילוטורים בכל צד.
Fender גיטרה
הגיטרה המלווה את בכירי האומנים בארץ ובעולם כ־שלמה ארצי, שלום חנוך, דני סנדרסון, יהודה פוליקר, ריצ'ה בלקמור, אריק קלפטון, ג'ק ברוס ועוד רבים רבים אחרים...
אולם הפרס העיקרי
יגיע לביתך מדי שבוע:
שבועון מרתק, מגוון, צבעוני, הכולל
חומר־עזר
לכל מטרה
שי חינם
למנויי "מעריב לנוער"
דיבור חדיש
HID AAZI STEREO CASSETTE
פרס אישי חינם:
קסטה ובה הלהיטים הגדולים של דיבור חדיש
מעריב לנוער
גזור מלא ושלח עוד היום
אם תפעל מיד, תהנה מהיתרונות הבאים
• 15% הנחה ממחיר העתון בחנויות.
• השבועון יגיע לביתך בדואר מדי שבוע, ללא כל תשלום נוסף.
• על־ידי תשלום מראש, אתה מובטח מעליית מחירים צפויה במשך השנה.
• ומעל לכל פרס אישי קסטת להיטים בלעדית של "מעריב לנוער"
תלוש חתימה
☐ מנוי חדש
☐ חידוש מנוי קיים
מספר המנוי במקרה של מנוי קיים
לכ' מחלקת המינויים,
"מעריב לנוער", ת.ד. 20020, תל־אביב
הריני מעביר לכם צ'ק/המחאת דואר על סך 70 ש"ח כדמי מנוי לשנה אחת של "מעריב לנוער" כולל אריזה ודמי משלוח הפרס לביתי.
(המחיר כולל מע"מ)
השלם את הסיסמה: "מעריב לנוער" – השבועון ל.........
שם המשפחה:
שם פרטי:
כתובת:
"ספורט עם נשמה"
מהנדס מחיפה,
בקאראטה ■ חזר מפילדלפיה עם מדליית ארד
יוקרתית ■ בחנוכה ובפסח יבואו לישראל מומחים
מחו"ל שידריכו מאמנים וספורטאים